

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Co/71/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2221203034
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2221203034.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Moniky Vozárovej v spore žalobkyne: A. B. C., D. E., nar. XX. XXXXXX XXXX, trvale bytom F. C. B., G. H. C. XX/XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom: I. E. C., nar. XX. XXXXXX XXXX, trvale bytom F. J. K. XX, proti žalovaným: 1/ L. M., nar. X. XXXXXX XXXX, trvale bytom F. J. K. XXX, 2/ N. M., D. O., nar. XX. XXXX XXXX, trvale bytom F. J. K. XXX, obaja žalovaní zastúpení splnomocnenkyňou: soukeník - štrpka s. r. o., Strážnická 8141/5, 811 08 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 862 711, o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, o odvolaní žalobkyne a I. E., nar. X. XXXXXX XXXX, trvalo bytom P., časť obce Q. XXX, proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 27. novembra 2023 č. k. 7C/41/2021–239, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie voči II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a.
- II. Odvolanie I. E., nar. X. XXXXXX XXXX, trvalo bytom P., časť obce Q. XXX, o d m i e t a.
- III. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho I. a III. výroku p o t v r d z u j e.
- IV. Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. návrh na prerušenie konania zamietol; III. žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 8, § 60, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); § 460 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“); čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 30.8.2021 (označenou ako žaloba o vydanie veci podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka) domáhala určenia, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi. V žalobe tvrdila, že žalovaní 1/ a 2/ majú neoprávnené vedené časti pozemkov p. č. 180/102 v k. ú. F. J. K., ktoré patria do dedičstva po pánovi B. E., nar. X.X.XXXX. Tieto časti pozemkov sú zapísané na LV č. XXX bez existencie prevodu vlastníckych práv z vlastníka, otca žalobkyne na žalovaných, alebo na niekoho iného, prostredníctvom koho by žalovaní nadobudli od menovaného vlastnícke právo k týmto častiam pozemkov, tieto mu neboli vyvlastnené, nikdy ich nepredal a ani nedaroval. Došlo týmto k odcudzeniu veľkej časti pozemku patriaceho do dedičstva po B. E. v k. ú. F. J. K.. Otec žalobkyne sa stal vlastníkom nehnuteľnosti v k. ú. F. J. K. na základe výmeru o vlastníctve pôdy č. 66615/47-III/B, ktorý bol schválený Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy dňa 9.3.1948. Medzi tieto nehnuteľnosti patrí aj pozemok parcelné číslo 205, ktorý bol súčasťou prídeltu F4 o výmere 0,4450 ha, zakresleného v Liste č. X,

t. j. v grafickej prílohe prídellového plánu. Tento pozemok zostal vo vlastníctve otca žalobkyne. Na základe Záznamu podrobného merania zmien č. 458 bol vyhotovený Geometrický plán na usporiadanie právneho stavu pkn parciel 159/4, 159/5 a 205/2 podľa prídellovej listiny - číslo GP 11852348-230/95 z 20.12.1995 vyhotoviteľa GEOZNAL. Aj podľa uvedeného geometrického plánu možno vidieť, že tento pozemok nebol zaťažovaný stavbami a ani neslúži ako prístup k iným stavbám, keďže sa nachádza v okrajovej časti. Veľká časť pozemku je neužívaná, zarastená burinou a na jej zbytku sú pestované poľnohospodárske plodiny. O tom, že takáto situácia trvala aj ku dňu podania žaloby sa žalobkyňa presvedčila so svojim manželom a synom. Taktiež Geometrický plán č. 11852348-230/95 z roku 1995 potvrdzuje, že uvedená parcela je vo vlastníctve otca žalobkyne. Jeho vlastníctvo je na základe výmeru o vlastníctve pôdy č. 66615/47-III/B. O vykonanie zápisu požiadal otec žalobkyne dňa 29.2.1996 príslušný katastrálny odbor. Pri vykonávaní geodetických prác geodet A. A. F. zistil a v poznámke v Geometrickom pláne č. 10834711-15/2016 z 23.8.2016 na to aj upozornil, že v roku 2008 bol vypracovaný Geometrický plán číslo 33464073-162/08 ZPMZ 821 E, ktorým bola parcela č. 180/7 predĺžená, na základe čoho začala zasahovať do pozemno-knižnej parcely 205 vo vlastníctve otca žalobkyne. Bezprostredne po vyhotovení geometrického plánu v roku 2008 bolo požiadané o búracie povolenie na budovu umiestnenú na pozemku 180/7 a budova na pozemku p. č. 180/7 bola odstránená, ale jej základy zostali a boli pri meraniach v roku 2015 zamerané geodetom. Geometrický plán č. 33464073-162/08 bol vyhotovený pri kúpe časti pozemku parc. č. 180/2 žalovanými 1/ a 2/. Okrem uvedeného zásahu do pozemkovknížnej parcely 205 uvedeným geometrickým plánom, došlo ním tiež k odčleneniu pozemkov p. č. 180/101 a p. č. 180/102, ktoré sú evidované na liste vlastníctva žalovaných číslo XXX, od pozemku C KN parcelné číslo 180/2. Potvrdenie Daňového úradu Dunajská Streda sp. zn. 612/230/1449/96 z 20.2.1996 dokazuje, že právny predchodca žalobkyne tieto nehnuteľnosti finančne zaplatil. Pravdivosť vyššie uvedených tvrdení bola už overovaná a potvrdená v súdnom konaní na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 7C/100/2011. Na základe Osvedčenia o dedičstve c. NM8D/1164/1999, Dnot 225/1999 z 25.9.2006 sa žalobkyňa stala výlučnou vlastníčkou pozemkov p. č. 16/2, p. č. 16/20, p. č. 16/21, p. č. 16/25, p. č. 16/26 a p. č. 16/27 vrátane rodinných domov umiestnených na pozemkoch p. č. 16/25 a p. č. 16/26 v k. ú. F. J. K.. Žalobkyňa spolu so svojim bratom I. E. ako dedičia zo zákona v I. dedičskej skupine citovaným osvedčením o dedičstve nadobudli každý 1-ici tiež pozemok p. č. 16/37 v k. ú. F. J. K., zapísaný na liste vlastníctva č. XXX ako novoobjavený majetok po svojom otcovi, ktorý bol do katastra nehnuteľnosti zapísaný na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 7C/100/2011-102 zo 6.11.2014. Označené dôkazy presne označujú okruh všetkých vecne legitimovaných účastníkov súdneho konania, ktorými sú ako jediní dedičia deti po B. E.: 1/ I. E. a 2/ A. B. C.. Zo strany žalovaných nie je žiadny záujem o riešenie vzniknutej situácie, práve naopak, po zistení, z akého dôvodu sa uskutočňujú geodetické práce, došlo k neumožneniu ich ďalšieho vykonávania pomocou ochranky, a to aj napriek tomu, že sa geodet A. A. F. preukázal preukazom oprávňujúcim vstup na pozemky, a tieto práce museli byť dopracovávané oveľa zložitejším a náročnejším spôsobom. Z dôvodu, že vlastnícke právo je nepremiľateľné a časti pozemkov, ktoré sú predmetom žaloby, neboli nikdy riadne vyvlastnené a ani iným spôsobom nestratil B. E. vlastnícky vzťah k týmto častiam, žalobkyňa navrhla, aby súd rozsudkom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť bezodkladne po právoplatnosti rozsudku vydať B. E. predmet sporu podrobne určený v Geometrickom pláne číslo 10834711-15/2016 zo dňa 23.8.2016 vyhotovenom geodetom A. A. F., (poznámka odvolacieho súdu – vypadlo: Geodetické práce a sl., Banská Bystrica, úradne overenom katastrálnym odborom Okresného úradu v Dunajskej Strede dňa 4.8.2017 pod číslom 2093/17), t. j. časť pozemku v katastrálnom území F. J. K. p. č. 180/7 o výmere 18 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pod novovytvoreným parc. číslom (poznámka odvolacieho súdu – vypadlo: 180/124), časť pozemku p. č. 108/101 o výmere 966 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pod novovytvoreným p. č. 18/126 (správne 180/126) a časť pozemku p. č. 180/102 o výmere 1407 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pod novovytvoreným parc. číslom 180/128, aby mohol prebehnúť zápis vlastníckeho práva do registra C-KN katastrálnym odborom Okresného úradu Dunajská Streda a následne, aby mohlo prebehnúť dodatočné dedičské konanie. Súčasne žalobkyňa žiadala, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ nahradiť žalobkyňi trovy konania. Žalobkyňa k žalobe pripojila výpis z listu vlastníctva č. XXX, výmer o vlastníctve pôdy, list č. X, grafická príloha prídellového plánu, Záznam podrobného merania zmien, Geometrický plán č. 11852348-230/95, Geometrický plán č. 11852330-5/98, žiadosť o vykonanie zápisu do katastra nehnuteľnosti z 29.2.1996, Geometrický plán č. 10834711-15/2016, Geometrický plán č. 33464073-162/08, potvrdenie Daňového úradu Dunajská Streda z 20.2.1996, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7C/100/2011-102 zo 6.11.2014, Osvedčenie o dedičstve sp. zn. NM8D/1164/1999/87, Dnot 225/1999 zo dňa 25.9.2006, výpis z listu vlastníctva č. XXX, výpis z listu vlastníctva č. XXX, výpis z listu vlastníctva č. XXX, čiastočný výpis z listu vlastníctva č. XXX.

Žalobkyňa v podaní zo dňa 17.6.2022 doplnila žalobný návrh tak, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ bezodkladne po právoplatnosti rozsudku vydať z evidencie katastra nehnuteľnosti registra C-KN predmet sporu podrobne určený v Geometrickom pláne č. 10834711-15/2016 (poznámka odvolacieho súdu – vypadlo: zo dňa 23.8.2016 vyhotovenom geodetom A. A. F., Geodetické práce a sl., Banská Bystrica, úradne overenom katastrálnym odborom Okresného úradu v Dunajskej Strede dňa 4.8.2017 pod číslom 2093/17), t. j. časť pozemku v katastrálnom území F. J. K. p. č. 180/7 o výmere 18 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pod novovytvoreným parc. číslom 180/124, časť pozemku p.č. 180/101 o výmere 966 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pod novovytvoreným parc. číslom 180/128 (poznámka odvolacieho súdu – správne 180/126, a vypadlo: , a časť pozemku p. č. 180/102 o výmere 1407 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pod novovytvoreným parc. číslom 180/128) / ďalej aj len „predmetné nehnuteľnosti“, neoprávnenne vedených katastrom Okresného úradu Dunajská Streda v liste vlastníctva č. XXX registra C-KN, katastrálne územie F. J. K., aby mohol prebehnúť zápis vlastníckeho práva B. E. (poznámka odvolacieho súdu vypadlo: narodeného X.X.XXXX, naposledy bytom P. XXX), do registra C-KN katastrom Okresného úradu Dunajská Streda a následne, aby mohlo prebehnúť dodatočné dedičské konanie. Dôkazy preukazujú vlastníctvo otca žalobkyne k predmetu sporu. B. E. predmet sporu nikdy nepredal, neďaroval a ani mu nikdy nebol vyvlastnený, teda zostal v jeho vlastníctve a je predmetom dodatočného dedičského konania. Časti pozemkov p. č. 180/101 a p. č. 180/102 k.ú. F. J. K. sú zapísané na LV č. XXX bez existencie prevodu vlastníckeho práva z vlastníka, otca žalobkyne na žalovaných 1/ a 2/. Predmet sporu nikdy nebol zastavaný žiadnymi stavbami ani ich časťami, avšak žalovaní 1/ a 2/ majú v úmysle tak spraviť, a tým výrazne zasiahnuť do vlastníckeho práva skutočného vlastníka B. E., resp. jeho dedičov, na základe čoho je naliehavý záujem vo veci. Žalobkyňa k podaniu predložila ako dôkaz fotografiu.

Žalovaní 1/ a 2/ v ich vyjadrení, doručenom súdu dňa 18.7.2022 mali za to, že podanie žalobkyne aj po jeho doplnení je stále nezrozumiteľné a je nejasné, čoho sa žalobkyňa domáha, a preto mal súd podanie odmietnuť. Keďže účastníkom konania na notárskom úrade notára Mgr. Michala Dzamka v Novom Meste nad Váhom sp. zn. NM8D/1164/1999-87, Dnot 225/1999-87, bol okrem žalobkyne aj jej brat I. E., súčasne sa vyriešenie predbežnej otázky dotýka spoločných práv a povinností všetkých účastníkov o dedičstve, toto súdne konanie môže splniť svoj účel len vtedy, ak môže byť takáto otázka vyriešená rozsudkom, ktorého výrok by bol záväzný pre všetkých účastníkov konania o dedičstve. Preto v tomto súdnom konaní treba podľa povahy veci považovať účastníkov v zmysle § 77 CSP za tzv. nerozlučných spoločníkov, a to tak na strane žalobcov, ako aj na strane žalovaných. Z uvedeného vyplýva, že ostatní dedičia, ktorí návrh v danom prípade nepodali, musia v sporovom konaní vystupovať ako žalovaní, i keď v dedičskom konaní by sa niektorí z nich k spornej otázke nestavali odmietavo alebo vystupovali pasívne. Podľa názoru žalovaných žalobkyňa spolu so svojim bratom ako dedia po zomrelom B. E., v tomto konaní majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov v zmysle § 77 CSP. Je síce pravda, že predmetné sporové konanie nie je samotným dedičským konaním, ale až po prípadnom rozhodnutí súdu o tom, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom, by sa začalo dedičské konanie o znovuobjavenom majetku, v ktorom by už boli účastníkmi všetci dedičia. Zároveň opomína už viackrát slovenskými súdmi judikovanú skutočnosť, a to že všetci dediči po zomrelom sa považujú za nerozlučných spoločníkov v zmysle ust. § 77 ods. 1 a 2 CSP vo všetkých konaniach týkajúcich sa novoobjaveného majetku po zomrelom, ak tento majetok nebol medzi nimi v rámci dedičského konania prejednaný. Ďalej poukázali na niektoré rozhodnutia NS SR s obdobným právnym názorom. V tomto prípade sa sama žalobkyňa žalobou o vydanie nehnuteľnosti domáha určenia, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, patria do dedičstva po nebohom B. E., pričom dedičské konanie po zomrelom je už skončené, a teda sa jedná o potenciálne novoobjavený majetok zomrelého. Je ním neobmedziteľné dispozičné právo žalobkyne označiť okruh účastníkov konania, a to tak na strane žalobcov ako aj na strane žalovaných, pričom je účelné a priam nutné posudzovať naliehavý právny záujem vo vzťahu ku všetkým nerozlučným spoločníkom za predpokladu, že títo budú účastníkmi predmetného konania, či už na strane žalobcov alebo na strane žalovaných. Žalovaní ďalej uviedli, že žalobkyňa odvodzuje vlastnícke právo B. E. k nehnuteľnostiam na základe Výmeru č. 66615/47-III/B vydaného Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Podľa informácií žalovaných na Slovensku existuje množstvo výmerov, ktoré neboli perfektnými listinami, pričom mali za to, že výmer predložený žalobkyňou nespĺňa požiadavky perfektného výmeru. Ako je možné vidieť na výmere predloženom žalobkyňou chýba pečiatka príslušného orgánu a vzhľadom na vyššie uvedené, nemožno preto tento výmer považovať za perfektný. Žalobkyňa ďalej nepredložila v

zmysle ust. § 13 ods. 3, 4 a 5 nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR platne schválený prídellový plán a rozvrh prídellových cien vypracovaný miestnou roľníckou komisiou, platné preskúmanie prídellového plánu a rozvrhu prídellových cien okresnou roľníckou komisiou a platné schválenie prídellového plánu a rozvrhu prídellových cien Poverenictvom Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu. Ani nepriame dôkazy nepreukazujú, že by právny predchodca žalobkyne nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu. Ďalej žalobkyňa nepreukázala zaplatenie prídellovej ceny. Za predpokladu, že súd uzná výmer za platný, poukázali na to, že žalovaní 1/ a 2/ nadobudli nehnuteľnosti zákonným spôsobom. Keďže sa nepreukázal opak, v zmysle ust. § 70 ods. 1 katastrálneho zákona údaje o vlastníckom práve O. J., neskôr spoločnosti ZERRA s.r.o., neskôr spoločnosti BLATNA s.r.o. a následne žalovaných 1/ a 2/ k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tejto žaloby boli hodnoverné a záväzné. Obecný úrad v F. J. K. potvrdil, že žalovaní 1/ a 2/ sú od roku 2009 vedení ako platitelia miestnej dane za pozemky parcelné číslo 180/101 a 180/102 v kat. území F. J. K. na základe listu vlastníctva č. XXX. Za predpokladu, že sa súd nestotožní s uvedenými preukázanými tvrdeniami v súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu zákonným spôsobom poukázali na oprávnenosť držby a nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním v súlade so zákonom. Vydržacia doba začala plynúť od 5.12.2008 na základe rozhodnutia Správy katastra Dunajská Streda, o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech žalovaných 1/ a 2/, kedy vzniklo k nehnuteľnostiam právo oprávnenej držby. Desiatročná vydržacia doba uplynula dňa 5.12.2008. Vzhľadom na to, že nedošlo k prerušeniu vydržacej doby, oprávnená držba bola počas celej vydržacej doby nepretržitá, pričom v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Žalovaní 1/ a 2/ vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhli žalobu zamietnuť v celom rozsahu a zaviazať žalobkyňu k náhrade trov konania.

Žalobkyňa v replike doručenej súdu dňa 30.8.2022 poukázala na to, že žalovaní 1/ a 2/ konajú nemorálne. Tvrdila, že účastníci súdneho konania boli v žalobe presne uvedení a nezameniteľne identifikovaní. Vo veci výmeru o vlastníctve pôdy č. 66615/47-III/B zo dňa 9.3.1948 žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že výmer bol overený v súdnom konaní Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 7C/100/2011 a bol uznaný ako platný doklad o vlastníckom práve. Predmetný výmer bol ďalej overovaný v konaniach pozemkovým úradom Dunajská Streda, obvodným pozemkovým úradom v Dunajskej Strede, pozemkovým a lesným úradom Dunajská Streda, správou katastra Dunajská Streda, katastrálnym odborom Okresného úradu Dunajská Streda pri zápise vlastníckych práv k ďalším pozemkom a nehnuteľnostiam, ako aj Krajským súdom v Trnave. B. E. sa svojich vlastníckych práv domáhal od roku 1992, a to žiadosťou z 12.2.1992 adresovanou Okresnému pozemkovému úradu Dunajská Streda v roku 1996 požiadaval správu katastra Dunajská Streda o zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti. Podľa písomnej správy zamestnankyne katastrálneho odboru Okresného úradu Dunajská Streda pre orgány činné v trestnom konaní, vo vzťahu k pozemku p. č. 205 k. ú. F. J. K. pre údajnú chybu geometrického plánu nebol vykonaný zápis vlastníckeho práva, čo však žiadateľovi nebolo oznámené a nikdy nebolo vydané rozhodnutie o zastavení konania, ani o prerušení konania a ani nebol vyzvaný na odstránenie chyby geometrického plánu. Predmetné konanie tak nebolo doposiaľ právoplatne skončené. Aj keď Správa katastra Dunajská Streda vedela, že žiadosť B. E. existuje a na základe nej začaté katastrálne konanie nie je ukončené, dňa 1.10.1997 protiprávne povolila vklad vlastníckeho práva pod číslom V 2822/97 v prospech O. J., ktorá nemala s reštitúciou vôbec nič spoločné. K zápisu jej vlastníckeho práva do katastra došlo aj napriek tomu, že dňa 29.2.1996 B. E. požiadaval o zápis vlastníckych práv k predmetu súdneho sporu. V krátkej dobe boli následne vykonané viaceré prevody vlastníckych práv. Ďalej žalobkyňa poukázala na vykonané zápisy do katastra nehnuteľnosti, pričom mala za to, že došlo k cielenej krádeži pozemku B. E., z toho dôvodu nemôže mať takáto činnosť súdnu ochranu. Takisto nie je pravda, že konanie žalovaných bolo dobromyseľné. Preukázateľne žalovaní od roku 2015 vedia, že vo veci vydania predmetu sporu prebiehalo súdne konanie pod sp. zn. 12C/577/2015, preto nie je možné, aby žalovaní nadobudli vlastnícke právo vydržaním, pretože nie je splnená základná podmienka vydržania, a to 10 rokov pokojného užívania, nakoľko zápis do katastra nehnuteľnosti v ich prospech bol 5.12.2008. Žalovaným ďalej musí byť známe, že platenie dane nezakladá vlastnícky vzťah. Žalobkyňa mala podozrenie, že žalovaní o machináciách a podvodnom konaní v súvislosti s predmetom súdneho sporu dobre vedeli, nakoľko bezprostredne pred zápisom ich vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti došlo geometrickým plánom k predĺženiu pozemku p. č. 180/7, k.ú. F. J. K., aj keď v skutočnosti sa stavba na pozemku p. č. 180/7 nezmenila. Žalovaní sa k žalobkyňi nikdy nechovali úctivo, skôr naopak žalovaný 1/ opakovane ju zosmiešňoval a preto žalobkyňa nemá žiadny dôvod prenechať im majetok vo veľmi vysokej hodnote, ktorý patrí do dedičstva po jej otcovi. Záverom žalobkyňa poukázala na podvodné konanie, na základe ktorého nebol do katastra

nehnutelnosti zapísaný vlastnícky vzťah jej právneho predchodcu. Jedná sa o ukradnutý majetok - pozemok vysokej finančnej hodnoty v intraviláne obce.

Žalovaní 1/ a 2/ v duplikate, doručenej súdu dňa 4.10.2022 uviedli, že nesúhlasia s názorom žalobkyne o správnom označení okruhu účastníkov konania. Zotrvávali na názore, ktorý sa týka postavenia všetkých dedičov ako potenciálnych vlastníkov nehnuteľností, o určenie vlastníckeho práva, ku ktorým ide v prejednávanej veci, ktoré sa premieta práve do nutnosti ich postavenia ako nerozlučných spoločníkov v civilnom sporovom konaní o predmetnom a v dedičskom konaní nevyporiadanom majetku, ako nerozlučných spoločníkov, ktorí musia byť v konaní účastníkmi, či už na strane žalobcov alebo na strane žalovaných. Mali za to, že v súvislosti s postavením dedičov ako nerozlučných spoločníkov v zmysle argumentácie a rozhodnutí súdov je táto skutočnosť na zamietnutie žaloby. Čo sa týka žalobkyňou predloženého výmeru uviedli, že skutočnosť, že predmetný výmer bol uznaný súdom v inom konaní nezakladá premisu, že daný výmer je automaticky platnou a dokonalou verejnou listinou, na základe ktorej bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo. Mali za to, že výmer nespĺňa náležitosti. Žalobkyňa nepredložila platne schválený prídelový plán a nepreukázala zaplatenie prídelovej ceny. Bez splnenia zákonných podmienok nie je možné preukázať nadobudnutie vlastníckeho práva právnym predchodcom žalobkyne. Ďalej mali za to, že žalobkyňa dospela k nesprávnym právnym záverom o protiprávnosti vkladu vlastníckeho práva pod číslom V2822/97 na O. J., keďže menovaná uzatvorila zmluvu o postúpení pohľadávok s oprávnenou osobou z reštitúcie, s B. F.. K otázke dobromyseľnosti žalovaných uviedli, že súdne konanie pod sp. zn. 12C/577/2015 bolo tunajším súdom zastavené z dôvodov na strane žalobkyne a nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej. Skutočnosť, že sa viedol súdny spor, nemal žiadny vplyv na to, že žalovaní nemali a nemajú žiadnu pochybnosť o zákonom nadobudnutí vlastníckeho práva a o oprávnenosti svojej držby. Mali za to, že boli splnené zákonné podmienky a držba žalovaných bola oprávnená, dobromyseľná so zreteľom na všetky okolnosti a nepretržitá počas celej zákonom stanovenej doby. Zároveň poukázali na to, že žalobkyňa sa odvoláva na podanie žiadosti o vykonanie zápisu do katastra nehnuteľnosti z 29.2.1996 adresovanej Správe katastra Dunajská Streda a mali za to, že vzhľadom na skutočnosť, že sa o nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu začala zaujímať až v roku 2015 všetky tieto skutočnosti sú v rozpore so zásadou, práva patria len bdelym.

Žiadosťou, doručenou súdu dňa 29.9.2023 žalobkyňa žiadala o prerušenie konania s poukazom na § 162 ods. 1, § 164 CSP z dôvodu prebiehajúceho reštitučného konania na Okresnom úrade Dunajská Streda, pozemkový a lesný odbor, ktorého predmetom je aj pozemok parcelné číslo 205, ktorý bol súčasťou prídelu ako diel F4 kat. územie F. J. K.. Podľa identifikácie parciel, časť pozemku parcelné číslo 205 je predmetom žaloby v tomto súdnom konaní. Jedná sa o časť pozemku registra C KN p.č. 180/101, časť pozemku p.č. 180/102, časť pozemku p. č. 180/7 kat. územie F. J. K.. Rozhodnutie okresného úradu má vo veci rozhodujúci význam. Ďalej uviedla, že predchádzajúce rozhodnutia pozemkového a lesného odboru Okresného úradu Dunajská Streda napadla žalobou a pre vážne nedostatky boli zrušené právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 38Sp/6/2013 zo dňa 01.10.2013 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20Sp/2/2016-210 zo dňa 14.09.2018, ktorým súd nariadil pozemkovému a lesnému odboru Okresného úradu Dunajská Streda vo veci ďalej konať. Rozhodnutie okresným úradom napriek uvedenému nebolo vydané.

Žalobkyňa vo svojom podaní, doručenom súdu dňa 9.10.2023, uviedla, že zotrváva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a podanej žalobe. Poukázala na to, že predmetný pozemok nikdy neprešiel do vlastníctva štátu, a preto Slovenský pozemkový fond nikdy nebol oprávnený pozemok scudzit' a previesť vlastnícke právo na inú osobu. Z toho dôvodu ide o absolútne neplatný právny úkon. Neobstojí ani tvrdenie, že vydržacia doba začala plynúť od roku 1997, keďže nadobúdateľka vedela, že predmetné nehnuteľnosti Slovenský pozemkový fond nikdy nevlastnil a predmetný podvod spáchal potom, čo si otec nadobúdateľky kúpil budovy bez pozemkov. Je jednoznačné, že žalovaní nedržia predmetné pozemky v dobrej viere, keďže preukázateľne vedia, že sa žalobkyňa domáha svojho vlastníckeho práva k predmetným pozemkom a taktiež žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že predmetné pozemky jej právnomu predchodcovi boli ukradnuté a že vo veci bol spáchaný podvod. Taktiež je veľmi sporné, či existovala pohľadávka medzi O. J. a B. F. vo výške 1,1 milióna Sk a či došlo k finančnému plneniu z tejto pohľadávky, prípadne či ide o fiktívnu pohľadávku, ktorá nikdy neexistovala alebo či ide o finančné prostriedky nadobudnuté z trestnej činnosti.

Žalovaní v ich vyjadrení, doručenom súdu dňa 20.10.2023, uviedli, že plnomocenstvo od I. E., ktorým splnomocnil žalobkyňu na podanie žaloby je datované ku dňu 17.8.2021, preto je zrejmé, že ak plnomocenstvom žalobkyňa disponovala už v čase podania žaloby mala ho predložiť už spolu so žalobou pri rešpektovaní zásady koncentrácie konania. Mali za to, že žalobkyňa nespĺnila svoju povinnosť pravdivo a úplne uviesť všetky rozhodujúce skutkové okolnosti prípadu a tým pádom neuniesla bremeno

tvrdenia, pričom platí, že na prostriedky, ktoré neboli uplatnené včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov. Ak by súd prihliadal na plnomocenstvo, poukázali na to, že žaloba bola podaná len žalobkyňou, ktorá skutočnosť vyplýva z úvodnej strany žaloby. Tak žaloba ako aj jej doplnenie je podpísané výlučne žalobkyňou, pričom žalobkyňa žiadala, aby súd uložil povinnosť žalovaným 1/ a 2/ nahradiť trovy žalobkyne. Ani v jednom podaní nie je uvedený I. E. ako žalobca a zároveň jeho procesné účastníctvo nevyplýva ani z inej relevantnej listiny alebo podania. Predložené plnomocenstvo považovali za bezpredmetné a mali za to, že sa jedná o nedostatok vecnej legitímácie a z toho dôvodu je nevyhnutné, aby bola žaloba zo strany súdu zamietnutá. S ohľadom na princíp rovnosti sporových strán v spojení s princípom sudcovskej koncentrácie konania je zrejmé, že žalobkyňa ako pán sporu neuniesla dôkazné bremeno, nakoľko nepredložila dokumenty včas, t.j. pri podaní žaloby nepredložila predmetné plnomocenstvo, hoci je datovaná 4 dňmi pred podaním žaloby a teda žalobkyňa ním disponovala už v čase podania žaloby. Taktiež z doterajšieho priebehu sporu je zrejmé, že konanie žalobkyne je v priamom rozpore so zásadou hospodárnosti konania, nakoľko pojednávanie v predmetnom spore bolo nariadené na 10.7.2023 o 13:00 hod a následne bolo odročené z dôvodu, že žalobkyňa neprevzala predvolanie na pojednávanie. Nový termín bol vytýčený na 9.10.2023, žalobkyňa predložila svoje vyjadrenie súdu a žalovaným až dňa 9.10.2023 priamo na pojednávaní, čo malo za následok odročenie pojednávania, nakoľko žalovaní nemali pred pojednávaním čas sa oboznámiť s vyjadrením. Všetky opísané skutočnosti a konanie žalobkyne sú v priamom rozpore so zásadami, ktorými sa riadi civilné sporové konanie a takéto konanie žalobkyne nemôže byť na ťarchu žalovaným, ktorí konajú v súlade s CSP. Žalovaní ďalej mali za to, že súd už vyzval žalobkyňu na opravu resp. doplnenie žaloby uznesením, pričom žaloba je stále nezrozumiteľná a nie je zrejmé čoho sa žalobkyňa domáha a preto majú žalovaní za to, že súd by mal žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nedokázala riadnym spôsobom uviesť akého konkrétneho nároku sa domáha. Vo vzťahu k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 9.10.2023 uviedli, že žalobkyňa v priebehu celého konania nepredložila dôkazy na podporu svojich tvrdení. Vo vzťahu k návrhu žalobkyne na prerušenie konania uviedli, že z návrhu žalobkyne nie je zrejmé, ani uvedené, čo bolo predmetom danej žaloby a z akých dôvodov boli rozhodnutia zrušené právoplatnými rozsudkami Krajským súdom v Trnave, preto nie je možné posúdiť, či rozhodnutie Okresného úradu Dunajská Streda, pozemkového a lesného odboru bude mať vplyv na prebiehajúce súdne konanie. Z tvrdení žalobkyne vyplýva, že rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20Sp/2/2016 zo dňa 14.9.2018 sa stal právoplatným dňa 20.11.2018, pričom žalobkyňa mala v rámci hospodárnosti konania a s ohľadom na to, že s touto informáciou disponovala už pri podaní žaloby, túto žiadosť o prerušenie konania predložiť už pri podaní žaloby. Žalovaní mali za to, že žiadosť o prerušenie konania je bezpredmetná a súd by na ňu nemal prihliadať. Ak by zo strany došlo k prerušeniu konania, takéto rozhodnutie by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti súdneho konania a na jeho základe by mohlo dôjsť k prietahom súdneho konania a k neprimeranému zaťaženiu žalovaných z dôvodu, že nie je preukázaný význam rozhodnutia Okresného úradu Dunajská Streda, lesný a pozemkový odbor na prebiehajúce súdne konanie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení, doručenom súdu dňa 27.11.2023 uviedla, že domáha určenia, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom B. E., ktoré vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nikdy nezaniklo. Z podanej žaloby je jednoznačné, že žaloba bola podaná dedičmi po nebohom B. E., ktorí boli v žalobe jednoznačne ako dediči označení a presne identifikovaní. Žalobkyňa mala za to, že plnomocenstvo na podanie žaloby bolo poslané spolu so žalobou. Vzhľadom na skutočnosť, že dedičia ako strany sporu boli v žalobe jednoznačne nezameniteľne označení, je nespochybniteľná ich účasť v konaní. Je nesporné, že plnomocenstvo bolo súdu riadne doručené, a teda súdu je jednoznačne známy okruh účastníkov konania, a preto neexistuje dôvod, aby súd žalobu pre vecnú legitímáciu odmietol. Vo vyjadrení žalovaných žalovaní uvádzajú, že z dôvodu koncentrácie konania súd nemôže prihliadať na predmetné splnomocnenie ako na dôkaz, avšak predmetné tvrdenie žalovaných je zmätočné a nemá oporu v zákonoch Slovenskej republiky. Ďalej uviedla, že je nesporné, že predmetné konania Pozemkového a lesného odboru Okresného úradu Dunajská Streda sa tohto konania naozaj týka a vo veci má rozhodujúci charakter. Je nesporné, že Okresný úrad Dunajská Streda vo veci úmyselne spôsobuje prietahy, keďže vo veci riadne nekoná viac ako 5 rokov, aj keď mal nariadené konať. Z dôvodu podozrenia, že predmetná nečinnosť nie je náhodná, bolo vo veci podané trestné oznámenie. Vzhľadom na neukončené konanie na Okresnom úrade Dunajská Streda, Pozemkovom a lesnom odbore, ktoré má v tomto konaní rozhodujúci charakter, a taktiež vzhľadom na trestné oznámenie vo veci žiadala súd, aby konanie prerušil. Je nesporné, že vlastnícke právo B. E. nikdy nezaniklo, pričom Ústava garantuje dedenie predmetného majetku. Taktiež podľa Ústavy majetok

nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva, a teda žalovaní sa nemôžu domáhať ochrany k majetku ukradnutému B. E. a jeho dedičom.

Na pojednávaní konanom dňa 27.11.2023 žalobkyňa uviedla, že v plnom rozsahu trvá na podanej žalobe a na podaných listinách a vyjadreniach založených do spisu. Mala zato, že žaloba bola podaná dôvodne, pričom okruh žalobcov bol označený správne. Bola presvedčená o tom, že žaloba je spracovaná v poriadku, keďže je v nej presne uvedený okruh všetkých vecne legitimovaných účastníkov konania. Myslela si, že je splnomocnenie k žalobe pripojené. Mala za to, že žaloba je podaná za ich dvoch. Poukázala aj na osvedčenie a na ďalšie prílohy. Splnomocnenie sa mohlo stratiť aj na súde.

Na pojednávaní konanom dňa 27.11.2023 splnomocnený zástupca žalobkyne uviedol, že taktiež zotráva na podanej žalobe ako aj na vyjadreniach, že okruh účastníkov konania bol stanovený správne. Poukázal aj na predložený návrh na prerušenie konania, vzhľadom na prebiehajúce konanie na Okresnom úrade Dunajská Streda. Uvedené reštitučné konanie prebieha dlhodobo (od roku 1992), čím sa vytvára priestor na krádež pozemku a podvody s tým spojené. Poukázal nato, že nehnuteľnosť bola nadobudnutá za cenu cca 40.000 eur, hoci hodnota týchto nehnuteľností sa pohybuje vo výške cca 5.000.000 eur. Povinnosťou kupujúcich bolo preveriť si, prečo kupujú tieto nehnuteľnosti za takú nízku cenu a podvodné konania oznámiť orgánom činným v trestnom konaní. Mal za to, že išlo o špekulatívnu kúpu. Dňa 29.9.2023 sa dozvedeli o dôležitých skutočnostiach, týkajúcich sa konania vedeného Okresným úradom Dunajská Streda, pričom v tejto súvislosti bolo podané trestné oznámenie z dôvodu nečinnosti. Až po takto zistených skutočnostiach predložili súdu návrh na prerušenie konania. V plnom rozsahu trvajú na podanej žalobe a na písomných vyjadreniach. Účastníci konania boli označení riadne a mal za to, že splnomocnenie na zastupovanie bolo predložené súdu spolu so žalobou. Je nesporné, že súd opomenul konať so žalovaným 2/, ale to nič nemení na skutočnosti, že účastníci konania si uplatnili žalobou nároky k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré jednoznačne patria do dedičstva B. E. z čoho jednoznačne vyplýva, že žalovaní nenadobudli majetok v dobrej viere, keďže ho kúpili za špekulatívnych podmienok. Boli povinní sa oboznámiť s predmetom kúpy a tým zistiť, že predmet kúpy pochádza z trestnej činnosti a bol nadobudnutý podvodom. Žalobcovia z tohto titulu uplatňujú nárok, že veci patria do dedičstva a navrhujú, aby súd žalobe vyhovel.

Na pojednávaní konanom dňa 27.11.2023 právna zástupkyňa žalovaných uviedla, že žalovaní sa v žiadnom prípade nestotožňujú so žalobou. Mala za to, že žaloba nie je dôvodná. Nie je založená na akýchkoľvek pravdivých skutočnostiach a dôkazoch a s ohľadom na obsah žaloby a žalobný petít, žalovaným nie je zrejmé, čoho sa vlastne žalobkyňa v žalobe domáha, resp. právny nárok, ktorý je žalobkyňou uplatňovaný nie je v žiadnom ohľade vykonateľný. Zároveň mala zato, že žalobkyňa v žiadnom ohľade neunesla svoje dôkazné bremeno a žaloba vykazuje znaky tzv. zjavne nedôvodnej žaloby upravenej v § 138 CSP. Žalovaní v plnom rozsahu odkazujú a pridriavajú sa svojich vyjadrení zaslaných súdu počas tohto konania. V nadväznosti na žalobkyňou uvádzané skutočnosti mala zato, že žaloba bola podaná výlučne žalobkyňou, čo vyplýva z jednotlivých podaní. Tvrdenia žalobkyne o tom, že plnomocnenstvo sa mohlo stratiť na súde považovala za subjektívne a právne irelevantné. Taktiež, čo sa týka návrhu na prerušenie konania uviedla, že sa žalovaní ohradzujú voči všetkým uvádzaným tvrdeniam žalobkyne, ktoré poukazujú na podvod alebo krádež pozemku, keďže sa opätovne jedná o subjektívne a ničím nepodložené tvrdenia. Žalobu je nevyhnutné zamietnuť z dôvodu nesplnenia procesných predpokladov, a to aktívnej vecnej legitímácie, ktorá neprináleží výlučne žalobkyňi. Ďalej z hľadiska hmotnoprávnej argumentácie je možné poukázať na skutočnosť, že žalobkyňou predkladaný výmer vydaný podľa nariadenia č. 104/1946 nespĺňa náležitosti stanovené uvedeným právnym predpisom a nemožno ho preto považovať za riadne vydaný a právne perfektný, nakoľko na ňom absentuje pečiatka a zároveň doposiaľ zo strany žalobkyne nebol predložený prídelový plán, preukazujúci pridelenie nehnuteľnosti na základe predmetného výmeru a tiež nedošlo k preukázaniu zaplatenia prídelovej ceny. Taktiež poukázala na skutočnosť, že žalovaní dobromyseľne nadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy v roku 2008, keď vychádzali z princípu materiálnej publicity katastra nehnuteľnosti, kde nadobudnutie vlastníckeho práva žalovanými predchádzala existencia vlastníckeho práva a výkonu držby zo strany predošlých vlastníkov nepretržite od roku 1997, ktorá nebola nijakým spôsobom relevantne spochybnená. Navrhla, aby súd žalobu žalobkyne zamietol a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Žalobkyňa sa žalobou (doplnenou dňa 17.6.2022, špecifikovanou dňa 27.11.2023), domáhala určenia, že vec patrí do dedičstva po nebohom otcovi žalobkyne, B. E., ktorý podľa tvrdení žalobkyne sa stal vlastníkom nehnuteľnosti v k. ú. F. J. K. na základe výmeru o vlastníctve pôdy č. 66615/47-III/B, schváleného Poverením podošľosť a pozemkovej reformy dňa 9.3.1948, pričom medzi tieto nehnuteľnosti patrí aj pozemok parcelné číslo 205, ktorý mal byť súčasťou prídelu F4 o výmere 0,4450

ha. Geometrickým plánom č. 33464073-162/08 došlo o. i. k odčleneniu pozemkov p. č. 180/101 a p. č. 180/102, ktoré sú evidované na liste vlastníctva č. XXX žalovaných 1/ a 2/. Podľa tvrdení žalobkyne predmetný pozemok jej právny predchodca nikdy nescudzil a ani iným spôsobom nedošlo k zániku jeho vlastníckeho práva, preto tento majetok patrí do jeho dedičstva.

Na prvej strane žaloby sú označené strany sporu nasledovne: navrhovateľ: A. B. C., bytom XXX XX F. C. B. XX, občianka SR, odporca: 1. L. M., rodený M., XXX XX F. J. K. XXX, občan SR, a 2. N. M., rodená O., XXX XX F. J. K. XXX, občianka SR. Na štvrtej strane žaloby žalobkyňa uvádza: „Navrhovateľka spolu so svojim bratom Označené dôkazy presne označujú okruh všetkých vecne legitimovaných účastníkov súdneho konania, ktorými sú“. Druhý bod žalobného petitu znie: „Odporcovia 1. a 2. sú povinní nahradiť navrhovateľke trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“ Žaloba je podpísaná žalobkyňou, A. B. C.. V replike žalobkyňa uvádza, že „účastníci súdneho konania boli v žalobe presne uvedení a nezameniteľne identifikovaní.“

Z osvedčenia o dedičstve č.k . NM8D/1164/1999-87, Dnot 225/1999-87 z 25.9.2006, notára Michala Dzamka so sídlom v Novom Meste nad Váhom je zrejmé, že dedičmi po nebohom B. E. zo zákona v prvej dedičskej skupine a zároveň zo závetu sú 1. I. E., nar. X.X.XXXX a 2. A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, pričom dedičstvo neodmietli, boli spôsobilí dedič a započítanie si neuplatnili.

Z plnomocenstva zo 17.8.2021, predloženého súdu na pojednávaní dňa 9.10.2023, vyplýva, že pán I. E. splnomocnil A. B. C. na podanie žaloby na žalovaných L. M. a N. M. o vydanie nehnuteľnosti a na zastupovanie v konaní. Splnomocnenie je platné do konečného rozhodnutia vo veci.

Súd prvej inštancie uznesením č. k. 7C/41/2021-234 z 27.11.2023 nepripustil vstup ďalšieho subjektu do konania na strane žalobcu a teda nevyhovel návrhu žalobkyne, ktorý predniesol na pojednávaní dňa 27.11.2023 jej splnomocnený zástupca, aby súd pripustil do konania brata žalobkyne ako ďalší subjekt na strane žalobcu. V prvom rade súd považoval za potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa bola opakovane upozornená na nesprávne vymedzenie okruhu subjektov na strane žalobcov, a to konkrétne vo vyjadrení žalovaných 1/ a 2/ k žalobe, ako aj v ich duplike, ale aj súdom na pojednávaní dňa 9.10.2023 a osobitne v písomnej výzve z 27.10.2023. Rovnako bola žalobkyňa uznesením č. k. 7C/41/2021-112 z 19.7.2022 upozornená na zásadu koncentrácie konania. Napriek uvedenému žalobkyňa až do pojednávania konaného dňa 9.10.2023 tvrdila, že okruh sporových strán je vymedzený správne, a až na uvedenom pojednávaní predložila súdu plnomocnenstvo od svojho brata zo dňa 17.8.2021 na podanie žaloby a na zastupovanie v konaní. Po tom ako jej súd (aj písomne, aj na pojednávaní dňa 27.11.2023) oznámil, že zo žaloby a z jej ďalších vyjadrení nevyplýva, že v konaní vystupovala aj ako zástupkyňa svojho brata, začala tvrdiť, že ona strany sporu vymedzila riadne, pričom súd opomenul konať s jej bratom, resp. stratil ňou predložené plnomocnenstvo a za predpokladu, že súd nesúhlasí s jej argumentáciou navrhla, aby súd pripustil do konania jej brata s odkazom na už predložené plnomocnenstvo zo 17.8.2021. Súd preskúmaním predloženého plnomocenstva zo 17.8.2021 (č.I. 204) mal za to, že ním bola žalobkyňa splnomocnená pánom I. E. na podanie žaloby a následné zastupovanie v konaní. Predmetným plnomocenstvom však nemožno nahradiť osobitný súhlas menovaného so vstupom do už prebiehajúceho konania vedeného pod sp. zn. 7C/41/2021. Uvedený písomný súhlas menovaného však na pojednávaní žalobkyňou predložený nebol, pričom ďalšie odročenie pojednávania (opätovne z dôvodov na strane žalobkyne) za účelom zabezpečenia predmetného písomného súhlasu by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti (aj zásadou rýchlosti) konania. Zásadu hospodárnosti v súdnom konaní možno vymedziť nielen z hľadiska finančného, ale najmä časového, z čoho vyplýva právo každého, aby sa vo veci konalo bez zbytočných prieťahov a v primeranej dobe. Súd bol toho názoru, že opätovné odročenie pojednávania a poskytnutie ďalšieho priestoru žalobkyňi na odstránenie procesných nedostatkov jej žaloby (zabezpečenie súhlasu brata žalobkyne so vstupom do konania a následné rozhodovanie o návrhu na pripustenie ďalšieho subjektu do konania), by bolo neprimeraným zaťažením žalovaných 1/ a 2/, ktorí na uvedený nedostatok žalobkyňu upozornili už v ich vyjadrení k žalobe z 18.7.2022. Súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 464/2023 zo 7.9.2023, v ktorom sa konštatuje, že „§ 79 CSP zveruje súdu možnosť rozhodnúť o pristúpení ďalšieho subjektu do konania za určitých podmienok (návrh žalobcu, súhlas toho, kto má do konania vstúpiť), avšak neukladá mu zároveň povinnosť vydať rozhodnutie v súlade s predstavami žalobcu. Aj keď sú splnené podmienky stanovené v zákone, súd môže, ale nemusí pripustiť, aby do konania vstúpil ďalší subjekt. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už opakovane konštatoval, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05, III. 591/2013).“ Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 387/2017, v ktorom bol vyslovený obdobný právny názor.

Súd prvej inštancie v prvom rade považoval za potrebné vysporiadať sa s argumentáciou žalovaných 1/ a 2/, týkajúcou sa nezrozumiteľnosti a neurčitosti podanej žaloby, ktorá mala byť dôvodom na odmietnutie žaloby postupom podľa § 129 CSP. Súd nevzhladol dôvod na uvedený postup, a to napriek tomu, že podaná žaloba (v čase jej podania) skutočne nebola úplná a zrozumiteľná. Z uvedeného dôvodu súd vyzval žalobkyňu uznesením č. k. 7C/41/2021-70 z 30.6.2022 na doplnenie a opravu žaloby. Tak z doplnenia žaloby, ako aj z ďalších vyjadrení žalobkyne (najmä vyjadrenie z 27.11.2023) je zrejmé, že žalobkyňa sa v konaní domáha určenia, že v žalobe špecifikované nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom B. E.. Súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/8/2005 v ktorom sa konštatuje, že požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha nemožno vykladať tak, že by navrhovateľ bol povinný urobiť návrh znenia výroku, ktorý sudca len prevezme do výroku rozsudku. Vychádzajúc z týchto úvah a z princípu materiálneho vedenia súdneho konania, súd dospel k záveru, že bolo možné pokračovať v konaní o žalobe žalobkyne a nebol dôvod na jej odmietnutie.

Následne súd pristúpil ku skúmaniu vecnej legitímácie v spore. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jedna zo strán sporu nositeľkou určitého hmotnoprávneho oprávnenia (je aktívne legitimovaná) a na druhej strane sporu spočíva určitá hmotnoprávna povinnosť (je pasívne legitimovaná). Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existencie tvrdených povinností na strane žalovanej je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj aj rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009). Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta.

Určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiťovi, teda že ju poručiťel vlastnil v okamihu svojej smrti, môže žalobou uplatňovať (je aktívne vecne legitimovaný) len ten, koho práv a povinností sa takéto určenie týka. Takouto osobou je ten, kto je poručiťelovým dedičom, prípadne jeho právnym nástupcom. Podľa § 460 O.z. sa dedičstvo nadobúda smrťou poručiťela. Teória i súdna prax rozlišuje dva významy pojmu dedič - do právoplatného skončenia dedičského konania sa za dediča považuje každý, kto prichádza do úvahy ako potenciálny nadobúdateľ dedičstva alebo jeho časti (dedičského podielu) po poručiťovi. Po skončení dedičského konania je dedičom už len ten, kto na základe výsledku dedičského konania skutočne nadobúda dedičstvo po poručiťovi alebo jeho časť. To platí aj v prípade, ak sa po skončení dedičského konania dodatočne objaví majetok poručiťela (prípadne vec, o ktorej je spor, či bola v čase smrti majetkom poručiťela) - až do skončenia dodatočného dedičského konania je potrebné za dedičov tohto tzv. novoobjaveného majetku potrebné považovať všetkých, ktorí prichádzajú do úvahy ako právni nástupcovia poručiťela. Dokiaľ nebolo ohľadom veci, o ktorú sa vedie spor s treťou osobou (osobou, ktorá nie je poručiťelovým dedičom), rozhodnuté v dedičskom konaní, vo vzťahu k tejto veci sú všetci (aj potenciálni) dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci. Ak sa dedič voči tretej osobe domáha určenia, že vec patrí do dedičstva, domáha sa riešenia otázky okruhu dedičstva, teda určenia majetku, ktorý bol vo vlastníctve poručiťela v čase jeho smrti. Určovací rozsudok by však bol záväzný len pre strany konania, nie pre ostatných potenciálnych dedičov (§ 228 ods. 1 CSP). Taký rozsudok by nemal žiadny význam, ak by takéto určenie bolo vykonané len medzi jedným z dedičov a treťou osobou, pretože by sa určovali práva s dopadom aj na iné osoby (ostatných dedičov) bez toho, že by rozsudok voči týmto osobám bol účinný. Okrem toho, ako už bolo uvedené vyššie, v zmysle § 460 Občianskeho zákonníka sa dedičstvo nadobúda už smrťou poručiťela a do prejednávania dedičstva (resp. prejednávania novoobjaveného majetku) sa všetci dedičia považujú za spoluvlastníkov vecí patriacich do dedičstva. Vlastníctvo však zaväzuje (čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky), teda vlastníctvo zahŕňa nielen práva, ale aj povinnosti (o. i. povinnosť udržiavať vec v takom stave, aby nepredstavovala riziko pre ostatných alebo pre životné prostredie; ak ide o nehnuteľnosť, povinnosť platiť daň z nehnuteľností a pod.), preto nie je možné pripustiť, aby súd o vlastníctve (hoci ide len o vlastníctvo potenciálne, resp. do rozhodnutia v dedičskom konaní spoločné s inými dedičmi) rozhodoval bez účasti všetkých, ktorých sa týkajú práva a povinnosti vyplývajúce z tohto vlastníctva (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/69/2019 zo dňa 25.2.2020).

Z ustálenej praxe NS SR v otázke okruhu sporových strán v spore o určenie, že vec patrí do dedičstva vyplýva, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom majetku poručiťela sú všetci dedičia považovaní za jej vlastníkov, pričom v určovacom spore majú títo postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP). Konania o takejto žalobe sa tak musia zúčastniť (ako žalobcovia alebo ako žalovaní) všetci dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitímácie (R 49/82, R 65/2003, ako aj napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Cdo/94/2018, sp. zn. 3Cdo/178/2006, sp. zn. 3Cdo/222/2010, sp. zn. 4Cdo/120/2009, sp. zn. 2Cdo/45/2008, sp. zn. 8Cdo/28/2019). Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie NS SR

sp. zn. 4Cdo/120/2009 z 27.10.2010, v ktorom sa uvádza, že: „nesprávne určenie okruhu účastníkov v sporovom konaní nemôže súd odstrániť z úradnej povinnosti a nemôže o tomto nedostatku žalobcu poučiť v zmysle § 160 CSP (§ 5 O.s.p.). Takýmto postupom súd neodníme žalobcovi možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p., § 420 písm. f/ CSP), pretože by išlo o poučenie o tzv. vecnej legitímácii, t. j. o tom, kto má byť podľa hmotného práva účastníkom konania a nie o poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníkov. Poučenie žalobcu o tom, koho by podľa hmotného práva mal žalovať totiž presahuje poučovaciu povinnosť súdu podľa § 160 CSP, (§ 5 O.s.p.) a je v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania.“

Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah a s poukazom na žalobkyňou predložené osvedčenie č. k. NM8D/1164/1999-87, Dnot 225/1999-87 z 25.9.2006, súd konštatoval, že dedičmi po nebohom B. E. bola žalobkyňa a jej brat, pán I. E.. Ak potom je viac dedičov v čase smrti poručiteľa do rozhodnutia o dedičstve sú považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva a v sporoch s inými osobami, ktoré sa týkajú práv a povinností patriacich do dedičstva majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov podľa § 78 CSP, pričom rozhodnutie súdu o tom, či určitá vec patrí do dedičstva, sa musí vzťahovať na všetkých dedičov. V danom spore stranou sporu mal byť aj syn poručiteľa (brat žalobkyne), a keďže stranou sporu nebol, bolo nutné žalobu z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie zamietnuť.

K tvrdeniam žalobkyne na pojednávaní dňa 27.11.2023, že z jej strany bol okruh strán vymedzený správne a súdu muselo byť zrejmé, že žaloba bola podaná oboma dedičmi po poručiteľovi, a preto došlo k pochybeniu zo strany súdu, ak s jej bratom, t. j. ďalším dedičom nekonal, súd prvej inštancie uviedol, že tieto tvrdenia žalobkyne sú účelové, súd dôkladne preskúmal všetky podania žalobkyne a dospel k záveru, že žaloba bola podaná výlučne žalobkyňou. Ani zo žaloby, ani z ďalších vyjadrení žalobkyne nevyplýva, že konala nielen vo svojom mene, ale aj ako splnomocnená zástupkyňa jej brata. Je dôležité pripomenúť, že okruh strán sporu neurčuje súd, ale výlučne žalobca, ktorý je „pánom sporu“. V súdenom prípade žalobkyňa okruh strán sporu vymedzila a označila na prvej strane žaloby. Z toho, že na štvrtej strane žaloby žalobkyňa uvádza: „označené dôkazy presne označujú okruh všetkých vecne legitimovaných účastníkov súdneho konania, ktorými sú ako jediní dediči deti po B. E.: 1. I. E. ..., 2. A. B. C. ...“ nemožno vyvodiť záver o podaní žaloby žalobkyne spoločne s jej bratom. Ide tu totiž o opis rozhodujúcich skutočností a nie o označenie strán sporu. Okrem toho žaloba bola podpísaná výlučne žalobkyňou. Pri formulácii viet (s výnimkou posledného vyjadrenia žalobkyne z 27.11.2023, t. j. po doručení súdnej výzvy) tak v žalobe, ako aj v ďalších podaniach použila jednotné číslo, naproti tomu v prípade žalovaných 1/ a 2/ vždy použila množné číslo. Za uvedený procesný nedostatok (zmätočnosť) zodpovedá výlučne žalobkyňa. Súd aj na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že poučovacia povinnosť súdu nezahŕňa povinnosť poučovania strán o hmotnom práve a následkoch nesprávne určeného okruhu sporových strán. Pokiaľ by súd v tomto smere neprímerane podrobne poučoval žalobkyňu, mohlo by tým dôjsť k porušeniu zásady rovnosti strán v konaní. Pre úplnosť súd poznamenáva, že súd napriek uvedenému žalobkyňu opakovane upozornil na nedostatok jej žaloby, avšak žalobkyňa nápravu riadne a včas nezjedнала. To, že súd nekonal s jej bratom ako žalobcom, mohlo byť žalobkyňi úplne jednoznačné už hneď z prvotných úkonov súdu, a to tak z výzvy o zaplatenie súdneho poplatku alebo z uznesenia č. k. 7C/41/2021-60 z 11.5.2022, ktorým bola vyzvaná na odstránenie väd žaloby, avšak okruh žalobcov neopravila. Za tohto stavu potom nemožno vyčítať súdu, že s jej bratom nekonal.

Čo sa týka tvrdení žalobkyne, že si myslela, že plnomocenstvo udelené jej bratom na podanie žaloby a zastupovanie v konaní bolo riadne zaslané súdu spolu so žalobou, resp. sa mohlo stať, že sa plnomocenstvo stratilo na súde, tieto taktiež nebolo možné akceptovať, nakoľko ich žalobkyňa hodnoverne nepreukázala. Navyše samotná skutočnosť, že týmto plnomocenstvom v čase podania žaloby skutočne aj disponovala, nepreukazuje, že žalobu nepodala výlučne sama. Vo vzťahu k tomu, že súd stratil predmetné plnomocenstvo súd uvádza, že všetky podania žalobkyne sú vedené nielen v listinnej podobe, ale aj elektronicky (keďže sú súčasťou elektronického súdneho spisu), preto k strate plnomocenstva nemohlo dôjsť.

Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie pre nedostatok vecnej legitímácie žalobu zamietol. Súd však dáva do pozornosti žalobkyne, že k zamietnutiu žaloby došlo z procesných dôvodov, preto jej táto skutočnosť nebráni v podaní novej (kvalifikovanej) žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva, v ktorej bude správne vymedzený okruh strán sporu, t. j. stranami budú všetci do úvahy prichádzajúci dedičia po poručiteľovi. Vzhľadom na zamietnutie žaloby pre nedostatok vecnej legitímácie bez ďalšieho dokazovania, súd zamietol návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania.

V časti o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 163 ods. 3 a § 164 CSP, vecne dôvodil, že v priebehu konania žalobkyňa navrhla prerušiť konanie do právoplatného skončenia administratívneho konania na Okresnom úrade Dunajská Streda,

pozemkovom a lesnom odbore, v ktorom je uplatnený reštitučný nárok. Súd návrhu žalobkyne na prerušenie konania nevyhovel vzhľadom na zjavnú bezdôvodnosť žaloby s prihliadnutím na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania. Prerušenie konania v tomto štádiu konania by bolo nadbytočné a tak ako súd už uviedol, bolo by v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania.

V časti o náhrade trov konania súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP vecne tým, že strane žalovaných 1/ a 2/ ako strane, ktorá mala v konaní plný úspech, priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči neúspešnej žalobkyni.

2. Uznesením z 27.11.2023 (vyhláseným na pojednávaní dňa 27.11.2023 pred vyhlásením napadnutého rozsudku) č. k. 7C/41/2021-237 súd prvej inštancie rozhodol, že nepripúšťa vstup ďalšieho subjektu do konania na strane žalobcu. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 8 a § 79 CSP, vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 30.8.2021 (označenou ako žaloba o vydanie veci podľa § 126 ods. 1 O.z.), doplnenou dňa 17.6.2022, špecifikovanou dňa 27.11.2023, domáhala určenia, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi. Dňa 27.11.2023 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom splnomocnený zástupca žalobkyne uviedol, že ak súdu nie je jasné, že stranou sporu je aj brat žalobkyne p. I. E., a to napriek tomu, že podľa názoru žalobkyne v žalobe je menovaný riadne označený ako strana sporu, navrhuje, aby ho súd ako stranu sporu na strane žalobcu pripustil do konania. Poukázal na to, že súhlas na pristúpenie do konania pán I. E. dal, čo preukazuje predložené plnomocenstvo a pokiaľ súd takýto súhlas neakceptuje, predložia súdu dodatočne jeho súhlas v písomnej podobe. Ďalej súd dôvodil, že inštitút pristúpenia do konania je možný iba v sporovom konaní a slúži na odstránenie nedostatku vecnej legitímácie. Okruh sporových strán by sa v priebehu konania mal meniť iba minimálne a v nevyhnutnej miere, preto je vstup ďalšej sporovej strany do konania viazaný na schválenie súdom, ktorý pri svojom rozhodovaní bude vychádzať z hľadísk hospodárnosti konania. Súd rozhoduje len na návrh žalobcu. Súhlas vstupujúceho subjektu do konania sa vyžaduje len v tom prípade, ak má vystupovať na strane žalobcu, keďže žalobcu ako nositeľa dispozičnej legitímácie v konaní nemožno nútiť, aby proti svojej vôli vystupoval v spore ako žalobca (porovnaj Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadok, Števcík - Ficová - Baricová - Mesiarkinová - Bajánková - Tomašovič a kol., str. 267). Súd nepripustil vstup ďalšieho subjektu do konania na strane žalobcu, a teda nevyhovel návrhu žalobkyne, ktorý predniesol na pojednávaní dňa 27.11.2023 jej splnomocnený zástupca, aby súd pripustil do konania brata žalobkyne ako ďalší subjekt na strane žalobcu. Zdôraznil, že žalobkyňa bola opakovane upozornená na nesprávne vymedzenie okruhu subjektov na strane žalobcov, a to konkrétne vo vyjadrení žalovaných 1/ a 2/ k žalobe, ako aj v ich duplike, ale aj súdom na pojednávaní dňa 9.10.2023 a osobitne v písomnej výzve zo dňa 27.10.2023. Rovnako bola žalobkyňa uznesením č. k. 7C/41/2021-112 z 19.7.2022 upozornená na zásadu koncentrácie konania. Napriek uvedenému žalobkyňa až do pojednávania konaného dňa 9.10.2023 tvrdila, že okruh sporových strán je vymedzený správne, a až na uvedenom pojednávaní predložila súdu plnomocenstvo od svojho brata zo dňa 17.8.2021 na podanie žaloby a na zastupovanie v konaní. Po tom ako jej súd (aj písomne, aj na pojednávaní dňa 27.11.2023) oznámil, že zo žaloby a z jej ďalších vyjadrení nevyplýva, že v konaní vystupovala aj ako zástupkyňa svojho brata, začala tvrdiť, že ona strany sporu vymedzila riadne, pričom súd opomenul konať s jej bratom, resp. stratil ňou predložené plnomocenstvo a za predpokladu, že súd nesúhlasí s jej argumentáciou navrhla, aby súd pripustil do konania jej brata s odkazom na už predložené plnomocenstvo zo 17.8.2021. Súd preskúmaním predloženého plnomocenstva zo 17.8.2021 (č. I. 204) mal za to, že ním bola žalobkyňa splnomocnená pánom I. E. na podanie žaloby a následné zastupovanie v konaní. Predmetným plnomocenstvom však nemožno nahradiť osobitný súhlas menovaného so vstupom do už prebiehajúceho konania vedeného pod sp. zn. 7C/41/2021. Uvedený písomný súhlas menovaného však na pojednávaní žalobkyňou predložený nebol, pričom ďalšie odročenie pojednávania (opätovne z dôvodov na strane žalobkyne) za účelom zabezpečenia predmetného písomného súhlasu by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti (aj zásadou rýchlosti) konania. Zásadu hospodárnosti v súdnom konaní možno vymedziť nielen z hľadiska finančného, ale najmä časového, z čoho vyplýva právo každého, aby sa vo veci konalo bez zbytočných prietahov a v primeranej dobe. Súd je toho názoru, že opätovné odročenie pojednávania a poskytnutie ďalšieho priestoru žalobkyni na odstránenie procesných nedostatkov jej žaloby (zabezpečenie súhlasu brata žalobkyne so vstupom do konania a následné rozhodovanie o návrhu na pripustenie ďalšieho subjektu do konania), by bolo neprimeraným zaťažením žalovaných 1/ a 2/, ktorí na uvedený nedostatok žalobkyňu upozornili už v ich vyjadrení k žalobe zo dňa 18.07.2022. Súd v tejto súvislosti poukázal aj napríklad na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 464/2023 zo 7.9.2023, v ktorom sa konštatuje, že „§ 79 CSP zveruje súdu možnosť rozhodnúť o pristúpení ďalšieho subjektu do konania za určitých podmienok (návrh žalobcu, súhlas toho, kto má do konania vstúpiť), avšak neukladá mu zároveň povinnosť vydať

rozhodnutie v súlade s predstavami žalobcu. Aj keď sú splnené podmienky stanovené v zákone, súd môže, ale nemusí pripustiť, aby do konania vstúpil ďalší subjekt. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už opakovane konštatoval, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05, III. 591/2013).“ Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 387/2017, v ktorom bol vyslovený obdobný právny názor. Vychádzajúc z uvedených skutočností, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto jeho uznesenia a vstup ďalšieho subjektu do konania na strane žalobcu nepripustil. Toto uznesenie (voči ktorému odvolanie nie je prípustné) nadobudlo právoplatnosť dňa 9.1.2024

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podali včas odvolanie žalobkyňa A. B. C. a I. E. (vo vzťahu ku ktorému bolo odvolanie odmietnuté, viď nižšie), s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedli odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ CSP. Dôvodili, že žalobkyňa 1/ (takto v odvolaní označovali žalobkyňu A. B. C.) podala žalobu vo veci v mene aj žalobcu 2/ (takto v odvolaní označovali I. E.) na základe plnomocenstva od žalobcu 2/ - Plnomocenstvo na podanie žaloby zo dňa 17.8.2021 založené v spise. Z plnomocenstva je nesporné, že žalobca 2/ podal písomný súhlas na podanie predmetnej žaloby. Zo samotnej žaloby jednoznačne vyplýva okruh oprávnených dedičov a účastníkov konania, ktorí sú v žalobe jednoznačne označení, cit, str. 4 a 5 žaloby: „Označené dôkazy presne označujú okruh všetkých vecne legitimovaných účastníkov súdneho konania, ktorými sú ako jediní dediči deti po B. E.: 1. I. E., D. E., narodený XX. XX. XXXX, bytom XXX XX P., čast' Q. R. XXX, občan SR, 2. A. B. C., D. E., narodená XX. XX. XXXX, bytom XXX XX F. C. B. XX, občianka SR. Dôkaz: Osvedčenie o dedičstve č. NMÓD/1 164/1999 D not 225/1999, Z-5216/06-20/10 zo dňa 25.09.2006, Výpis z listu vlastníctva č. XXX, Výpis z listu vlastníctva č. XXX, Výpis z listu vlastníctva č. XXX, Výpis z listu vlastníctva č. XXX, Osvedčenie o dedičstve 16D/1120/2013 3513210032, Dnot 14/2014 z 20.10.2015“ Plnomocenstvo bolo podané spolu so žalobou a opakovane doručené súdu na prvom pojednávaní vo veci samej dňa 9.10.2023. Dňa 9.10.2023 žalobkyňa 1/ doručila plnomocenstvo žalobcu 2/, ktoré ju oprávňuje konať v plnom rozsahu v rámci konania sp. zn. 7C/41/2021. Z plnomocenstva v plnom rozsahu jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa 1/ bola oprávnená vystupovať v mene žalobcu 2/ v plnom rozsahu, čo na základe plnomocenstva potvrdila súdu, že žalobca 2/ súhlasí byť stranou sporu, a tým pristúpiť na stranu žalobkyne 1/ ako žalobca 2/. Prejav vôle žalobcu 2/ byť stranou sporu jednoznačne preukazuje aj plnomocenstvo na podanie žaloby. Súd predmetné plnomocenstvo nerešpektoval, čím odňal žalobcovi 2/ konať pred súdom a uplatniť si svoje práva na základe žaloby a tým dospel k nesprávnemu záveru, že žalobkyňa 1/ nie je legitimovaná na podanie žaloby, aj keď preukázateľne táto žaloba bola podaná oboma žalobcami, teda žalobkyňou 1/ a žalobcom 2/.

4. Žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že sa vyjadrujú k odvolaniu žalobkyne tak, že ho navrhujú odmietnuť podľa ust. § 386 písm. a/ CSP ako podané oneskorene, a ak (odvolací) súd dospeje k záveru, že odvolanie bolo podané včas, navrhli, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil a aby žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Z odtlačku pečiatky podateľne Okresného súdu Dunajská Streda na úvodnej strane odvolania vyplýva, že súdu bolo doručené dňa 25.1.2024. Citovali ust. § 362 ods. 1 prvá veta a § 121 ods. 2 a § 386 písm. a/ CSP s tým, že ust. § 362 CSP zakotvuje lehotu, v rámci ktorej môže neúspešná strana sporu podať voči rozhodnutiu súdu riadny opravný prostriedok (odvolanie). Ide o zákonnú lehotu, ktorú nemožno skrátiť ani predĺžiť dohodou strán a ani rozhodnutím súdu. Lehota začína plynúť odo dňa doručenia rozhodnutia, proti ktorému má odvolanie smerovať. Jej márnym uplynutím sa má za to, že neúspešná strana sporu možnosť podať odvolanie nevyužila, v dôsledku čoho rozhodnutie súdu nadobudne v súlade s ust. § 227 CSP právoplatnosť a vykonateľnosť. Lehota na podanie odvolania je zároveň procesnou lehotou určenou podľa dní, ktorá sa počíta na kalendárne dni. Do plynutia tejto lehoty sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca jej začiatok, ale lehota začína plynúť až nasledujúci deň. Žalobkyňi nebol rozsudok doručovaný elektronicky a v elektronickom súdnom spise sa nenachádza doručienka preukazujúca deň prevzatia rozsudku zo strany žalobkyne. Za účelom preverenia dátumu prevzatia rozsudku žalobkyňou preto žalovaní dňa 7.2.2024 telefonicky kontaktovali pracovníka infocentra Okresného súdu Dunajská Streda. Z informácií poskytnutých žalovaným vyplýva, že žalobkyňa si rozsudok prevzala dňa 9.1.2024. S prihliadnutím na dĺžku lehoty a začiatok jej plynutia je zrejmé, že prvým dňom na podanie odvolania bol deň 10.1.2024 a posledným dňom na podanie odvolania bol deň 24.1.2024. Súd prevzal odvolanie dňa 25.1.2024. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobkyňa nepodala odvolanie v rámci zákonnej 15-dňovej lehoty na podanie odvolania, ergo lehotu na

podanie odvolania zmeškala. Na základe vyššie uvedeného majú žalovaní za to, že žalobkyňa nepodala odvolanie včas.

Z dôvodu právnej istoty pre prípad, ak by odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie podala žalobkyňa včas a je potrebné sa ním zaoberať, vyjadrili sa aj k obsahovej časti odvolania. Keďže z textu odvolania vyplýva, že žalobkyňa sa obmedzila na podanie odvolania len vo vzťahu k tomu, že súd údajne porušil svoje povinnosti a nekonal aj s jej bratom, pánom I. E., nar. X.X.XXXX, trvale bytom XXX XX P., časť Q. R. XXX, žalovaní sa v tomto vyjadrení sústredili iba na argumentáciu ohľadom tejto žalobkyňou nastolenej otázky. Žalobkyňa v hlavičke odvolania špecifikovala ako žalobcov dve osoby - samú seba a zároveň aj svojho brata, pána I. E., pri ktorom uviedla, že je v konaní zastúpený žalobkyňou na základe plnomocenstva udeleného žalobkyni dňa 17.8.2021 na podanie žaloby na žalovaných o vydanie konkrétne špecifikovaných nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území F. J. K. a na zastupovanie v konaní (ďalej len „plnomocenstvo“). Žalobkyňa síce formálne vymenovala odvolacie dôvody, ktoré považuje za naplnené (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ CSP), avšak vez toho, aby jednoznačne identifikovala, v akom konkrétnom pochybení vidí naplnenie toho ktorého odvolacieho dôvodu. Na účely podania odvolania však nepostačuje, ak sú v odvolaní len formálne citované v zákone uvedené odvolacie dôvody bez toho, aby bolo z odvolania zrejmé, aké konkrétne pochybenia sú v rámci dovolacieho dôvodu vytykané súdu prvej inštancie. Nezameniteľná špecifikácia vytykaných pochybení totiž vymedzuje konkrétny predmet odvolacieho prieskumu.

Podstata žalobkyňou podaného odvolania spočíva v tom, že pán I. E. mal plnomocenstvom prejavíť vôľu byť stranou sporu, ale prvoinštančný súd plnomocenstvo nerešpektoval a mal za to, že žaloba bola podaná len žalobkyňou samotnou. Žalobkyňa bola zo strany súdu a aj zo strany samotných žalovaných opakovane upozorňovaná na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. Je nesporné, že osobu svojho brata spomenula už v žalobe, avšak urobila tak iba v rámci popisu skutkového stavu. V žalobe a v celom súdnom konaní od počiatku figurovala ako aktívne legitimovaná iba ona sama. Žalobkyňa poukázaním na ňou popísaný skutkový stav na stranách č. 4 a č. 5 žaloby účelovo a úmyselne nepravdivo tvrdí, že v žalobe jednoznačne určila ako účastníkov konania seba a pána I. E. a usiluje sa tým sanovať ňou spôsobený nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. Ak si aj žalobkyňa pri podávaní žaloby nebola vedomá toho, že pre dosiahnutie úspechu v spore musí ako žalobca popri nej vystupovať aj jej brat, mala možnosť tento nedostatok napraviť bezodkladne po tom, čo naň bola upozornená. Žalovaní nad rámec svojich povinností upozornili žalobkyňu na nesprávne vymedzenie okruhu žalobcov už vo vyjadrení k žalobe a aj v duplike. Rovnako tak súd upozornil žalobkyňu na tento nedostatok písomne dňa 27.10.2023 a aj na pojednávaní dňa 9.10.2023. Žalobkyňa bola taktiež upozornená na zásadu koncentrácie konania, z ktorej jej vyplývala povinnosť napraviť nesprávnu aktívnu vecnú legitímáciu v spore ak nechcela, aby pre tento nedostatok súd žalobu zamietol. Žalobkyňa vytrvalo trvala na svojom názore, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie nenapravila a v konaní uskutočňovala úkony len vo svojom mene. O tom svedčí aj to, že všetky jej písomnosti boli koncipované v prvej osobe jednotného čísla a od okamihu podania Žaloby, t.j. od 30.8.2021 až do súdneho pojednávania uskutočneného dňa 9.10.2023 neurobila žiadny procesný úkon, ktorým by ňou zapríčinený a dlhodobo udržiavaný stav nedostatku aktívnej vecnej legitímácie odstránila. Ak by aj mali za to, že plnomocenstvo je listinou dôležitou pre konanie, s čím sa nestotožňujú, pretože nezakladá žalobkyňou tvrdené postavenie pána I. E. ako žalobcu v druhom rade, tak konanie žalobkyne vzbudzuje vážne pochybnosti o existencii plnomocenstva v čase podania žaloby. Z plnomocenstva jednak vyplýva dátum jeho udelenia žalobkyni už v auguste 2021 (17.8.2021), avšak žalobkyňa jeho existenciu neuvádza v žalobe a predložila ho súdu až dňa 9.10.2023. Žalobkyňa zároveň nelogicky menila svoje vyjadrenia ohľadom okamihu predloženia plnomocenstva súdu v závislosti od toho, ako sa vyvíjala jej procesná situácia a ako vyhliadky na jej úspech v spore aproximovali k nule. Po predložení plnomocenstva súdu dňa 9.10.2023 sa následne na pojednávaní dňa 27.11.2023 usilovala súd presvedčiť, že plnomocenstvo predložila súdu už spolu s podaním žaloby, potom svoje tvrdenie spochybnila a uviedla, že „myslela som si, že splnomocnenie je k žalobe pripojené a mala som za to, že žaloba je podaná za nás dvoch“, až sa napokon sa usilovala presvedčiť súd, že „splnomocnenie sa mohlo stratiť na aj súde“. Súd postupoval správne, keď nevyhovel žiadosti žalobkyne na odročenie pojednávania dňa 9.10.2023 z ňou navrhovaného dôvodu, že zabezpečí súhlas pána I. E. so vstupom do konania. Žalobkyňa mala dlhodobo možnosť navrhnúť rozšírenie subjektov na strane žalobcu a zabezpečiť súhlas jej brata so vstupom do konania. Odročením pojednávania by bol porušený princíp hospodárnosti konania a bola by narušená rovnosť strán. Žalobkyňa si musí byť vedomá, že tento spor nie je tzv. sporom s ochranou slabšej strany a že sa preto vo vzťahu k nej uplatňujú striktné pravidlá civilného súdneho konania, aké sa uplatňujú aj vo vzťahu k žalovaným a že ich nedodržanie môže mať pre ňou uplatňovaný nárok fatálne následky v podobe zamietnutia žaloby a neúspechu v spore. Žalovaní v súlade so svojou argumentáciou v rámci prvoinštančného konania poukazujú na skutočnosť,

že jediná žalobkyňa ako „pani sporu“ bola kvalifikovaná na to, aby v žalobe určila a označila všetky strany sporu a aby v prípade potreby robila procesné úkony, ktoré by zabezpečili právne správne vymedzenie okruhu subjektov na strane žalobcov, t. j. aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Predmetom tohto sporu bolo (v zmysle žalobkyňou navrhovaného žalobného petitu) vydanie nehnuteľností, o ktorých tvrdila, že ich v minulosti vlastnil otec žalobkyne, pán B. E., nar. X.X.XXXX a ktoré mali po ňom zdediť spolu s pánom I. E. ako jediní dvaja dedičia. Žalovaní sa stotožňujú s právnym názorom súdu v bodoch č. 19, č. 28 a nasl. rozsudku o vzniku nerozlučného spoločenstva na strane žalobcov a z toho vyplývajúcej nespornej skutočnosti, že na strane žalobcov nevyhnutne musia byť označení všetci dedičia spoločne. Ustanovenie § 78 CSP totiž ex lege zakladá vznik tzn. núteného procesného spoločenstva, pri ktorom hmotnoprávna úprava bezpodmienečne vyžaduje existenciu procesného spoločenstva na úspech v konaní. Sporovou stranou sa však subjekt práva nestane iba v dôsledku toho, že iná osoba v konaní pred súdom tvrdí, že túto osobu zastupuje (hoci aj na základe plnej moci), ale osoba, ktorá o sebe tvrdí, že má byť stranou sporu, musí svoje právo uplatniť na súde aj formálne - označením sa v pozícii žalobcu buď v samotnej žalobe alebo musí jej postavenie založiť žalobca v konaní pred súdom podaním návrhu na vykonanie tomu zodpovedajúceho procesného úkonu (napríklad pristúpením), o ktorom následne rozhodne súd. Žalovaní považujú za správne, že súd nepovažoval plnomocenstvo predložené žalobkyňou za súhlas pána I. E. so vstupom do prebiehajúceho konania. Pristúpenie do konania je osobitným inštitútom civilného konania upravené v ust. § 79 CSP a v prípade, ak má do konania vstúpiť subjekt na strane žalobcu, vyžaduje sa jeho osobitný a výslovný súhlas s pristúpením. Tento záver konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 10.7.2013 sp. zn. II. ÚS 387/2013, podľa ktorého: „súd môže na návrh účastníka pripustiť, aby do konania pristúpil ďalší účastník. Súhlas toho, kto má takto do konania vstúpiť, je potrebný, ak má vystupovať na strane navrhovateľa. Návrhu, aby do konania pristúpil ďalší účastník na strane navrhovateľa, môže súd vyhovieť len vtedy, ak s týmito táto osoba vysloví súhlas, pretože nikto sa nemôže proti svojej vôli stať navrhovateľom“. Z logiky veci vyplýva, že danie súhlasu so vstupom do konania, ktoré ešte nezačalo, možný nie je. Ďalší subjekt môže vysloviť svoj súhlas so vstupom len do už začatého konania, t. j. potom, čo konanie začalo. Žalobkyňa predložila plnomocenstvo v čase, keď ešte nebola žaloba podaná na súde a súdne konanie neprebiehalo. Mala pritom dostatok času (viac ako dva roky) na to, aby súhlas pána I. E. so vstupom do konania zabezpečila. Keďže tak neurobila a v prvoinštančnom konaní súdu nepredložila jeho súhlas so vstupom do konania, súd nemohol návrhu na vstup pána I. E. do konania vyhovieť a žalobkyňa musí znášať následok v podobe neúspechu v spore. Žalovaní tiež poukazujú na to, že je potrebné rozlišovať súhlas so vstupom do konania od splnomocnenia na podanie žaloby. Ide totiž o dva úplne odlišné a navzájom nesúvisiace právne úkony. Žalovaní preto považujú odvolanie založené na tom, že súd neakceptoval plnomocenstvo a nekonal s pánom E. ako so žalobcom, v celom rozsahu za nedôvodné a konfabulované. V plnom rozsahu sa stotožňujú s odôvodnením rozsudku, ktoré je vecne správne, úplné a nezakladá žiadny dôvod na podanie opravného prostriedku. Spôsobom, akým je odvolanie koncipované a svojou argumentáciou sa žalobkyňa umelo snaží navodiť dojem, že v konaní od počiatku vystupovali dvaja žalobcovia, a že súd s jedným z nich (s pánom I. E.) vôbec nekonal, čím porušil jeho práva. Žalobkyňa sa popieraním správnosti postupu prvoinštančného súdu usiluje sanovať svoj vlastný nesprávne zvolený procesný postup a odmieta akceptovať fakt, že ak chcela chrániť svoje práva pred súdom, mala byť pri ich uplatňovaní obozretnejšia. Ak by aj mali za to, že žalobkyňa pri uplatňovaní svojich práv konala v dobrej viere a mala od výsledku konania nejaké legitímne očakávania, záviselo iba na jej vlastnom rozhodnutí, ktoré subjekty pojme do žaloby ako žalobcov. V tejto súvislosti poukázali na základné zásady rímskeho práva, ktoré sa uplatňujú aj v súkromnom práve Slovenskej republiky, a to na zásadu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) a tiež na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym). Žalobkyňa v ňou iniciovanom spore pokračovala aj napriek tomu, že bola upozornená na nesprávne vymedzenie okruhu žalobcov v žalobe a bola aj súdom vyzvaná, aby žalobu vzala späť. Napriek tomu včas nepožiadala o pristúpenie jej brata do konania, nevzala žalobu späť a snaží sa navodiť dojem (napríklad aj tým, že v odvolaní identifikovala už dvoch žalobcov), že pán I. E. spolu s ňou od počiatku vystupovali na strane žalobcov. Vzhľadom na uvedené nemožno prehliadnúť nespochybniteľný podiel žalobkyne na výsledku sporu. Skutočnosť, že sa žalobkyňa nestotožňuje s právnymi názormi prvoinštančného súdu nemôže sama o sebe viesť k názoru o legitímnosti ňou podaného odvolania a naopak, o neudržateľnosti a arbitrárnosti rozsudku. Žalobkyňa sama zapríčinila svoj neúspech v spore tým, že nenapravila nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. Prvoinštančný súd postupoval ústavne konformne a nič nenaznačuje arbitrárnosť alebo ústavnú neakceptovateľnosť rozsudku. Nemožno preto hovoriť, že by v dôsledku konania súdu neboli splnené procesné podmienky, že by súd znemožnil žalobkyňi uskutočňovať jej patriace procesné práva

alebo že by malo konanie akúkoľvek inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K naplneniu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/ a d/ CSP teda nedošlo. Podľa žalobkyne malo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, podľa ktorého súd nevykonal navrhnuté dôkazy a nezistil tak skutočnosti dôležité pre rozhodnutie. Žalobkyňa v odôvodnení odvolania poukazuje na osvedčenie o dedičstve č. NM8D/1164/1999 Dnot 225/1999, Z-5216/06-20/10 z 25.9.2006, na osvedčenie o dedičstve 16D/1120/2013 3513210032, Dnot 14/2014 z 20.10.2015, na listy vlastníctva č. XXX, R. XXX, R. XXX S. R. XXX a v rámci textu odvolania tiež odkazuje aj na plnomocenstvo. Keďže žalobkyňa uviedla tieto listiny a odkázala na plnomocenstvo, žalovaní sa domnievajú, že práve tieto dôkazy podľa jej názoru súd nevykonal. V zmysle ust. § 185 ods. 1 CSP platí, že „súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná“. Z gramatického výkladu tohto ustanovenia je zrejmé, že súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na posúdení súdu. Subjektívny negatívny pocit žalobkyne z jej neúspechu v spore však v žiadnom prípade nesvedčí o tom, že by súd konal alebo postupoval nesprávne alebo že by niektorý z navrhovaných dôkazov nevykonal. Keďže však žalobkyňa jednoznačne nešpecifikovala, ktoré dôkazy súd podľa nej nevykonal a ani neozrejmla, aký dopad by ich vykonanie malo mať na posúdenie skutkového stavu, je odvolanie v tomto bode neúplné, zmätočné a v konečnom dôsledku bez akejkoľvek výpovednej hodnoty. Nemožno sa však stotožniť s tým, že by sa súd žalobkyňou navrhovanými dôkazmi nezaoberal a nevykonal ich. Ak by však aj mali za to, že žalobkyňa predložila v konaní dôkazy, ktoré súd nevzal do úvahy pri svojom rozhodovaní, platí konštantný názor uvedený už v judikáte R 37/1993, že „nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom“. Žalovaní však zdôrazňujú, že v konaní bola kľúčovou otázkou otázka aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby. Nejde o skutkovú otázku, resp. o otázku skutkového stavu, ale o stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý odpovedá na otázku, či je žalobca nositeľom ním tvrdeného subjektívneho práva. V tomto smere súd vykonal všetko potrebné dokazovanie a správne ustáli, že v pozícii žalobcov mali vystupovať žalobkyňa a pán I. E. spoločne. Žalovaní majú z vyššie uvedených dôvodov za to, že žalobkyňa neosvedčila ani dôvod na podanie odvolania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP.

5. Žalobkyňa A. B. C. a I. E. (vo vzťahu ku ktorému bolo odvolanie odmietnuté) k vyjadreniu žalovaných 1/ a 2/ uviedli, že podali v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku, predložili dôkazy: 1/ Podací lístok I. E. C., 2/ Sledovanie zásielok I. E. C., 3/ Podací lístok A. B. C., 4/ Sledovanie zásielok A. B. C.. V závere vyjadrenia advokát žalovaných ľživo uvádza, že predmetné odvolanie žalobcov bolo podané neskoro, o čo opiera väčšinu svojho vyjadrenia, avšak toto jeho tvrdenie je v hrubom rozpore so zákonmi Slovenskej republiky, keďže ako kvalifikovaný advokát, ktorý opiera svoje vyjadrenie o CSP musí poznať tento právny predpis, a tým aj § 121 a § 107. Predmetné citované §-y sú základnou znalosťou počítania lehôt a princípov doručovania v CSP, a taktiež aj v celom právnom systéme Slovenskej republiky na základe aj iných právnych predpisov. Skutočnosť, že advokát sa snaží podviesť súd, aby na základe jeho účelového a nepravdivého tvrdenia správoplatnil napadnutý rozsudok preukazuje nečestné konanie advokáta nielen vo veci vyjadrenia, ale aj v rámci celého konania. Advokát svojim konaním jednoznačne preukázal, že sa podvodným konaním snaží zabezpečiť nezákonný prospech svojim klientom na úkor práv žalobcov. Čo sa týka ostatnej časti vyjadrenia žalovaných žalobcovia majú za to, že predmetné tvrdenia žalovaných sú v hrubom rozpore so skutočnosťou, sú účelové a žalobcovia v plnom rozsahu zotrávajú na odôvodnení odvolania a majú za to, že zo žaloby a z plnomocenstiev je nesporné, že žalobca 2/ jednoznačne dal výslovný súhlas byť žalobcom, a teda je nesporné, že sudca pochybil. Žalobkyňa 1/ podala žalobu vo veci v mene aj žalobcu 2/ na základe plnomocenstva od žalobcu 2/ - Plnomocenstvo na podanie žaloby zo dňa 17.8.2021 založené v spise. Z plnomocenstva je nesporné, že žalobca 2/ podal písomný súhlas na podanie predmetnej žaloby. Zo samotnej žaloby jednoznačne vyplýva okruh oprávnených dedičov a účastníkov konania, ktorí sú v žalobe jednoznačne označení, citovala zo str. 4 a 5 žaloby, rovnako ako v odvolaní. Plnomocenstvo bolo podané spolu so žalobou a opakovane doručené súdu na prvom pojednávaní vo veci samej dňa 9.10.2023. Dňa 9.10.2023 žalobkyňa 1/ doručila plnomocenstvo žalobcu 2/, ktoré ju oprávňuje konať v plnom rozsahu v rámci konania sp. zn. 7C/41/2021. Z plnomocenstva v plnom rozsahu jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa 1/ bola oprávnená vystupovať v mene žalobcu 2/ v plnom rozsahu, čo na základe plnomocenstva potvrdila súdu, že žalobca 2/ súhlasí byť stranou sporu, a tým pristúpiť na stranu žalobkyne 1/ ako žalobca 2/. Prejav vôle žalobcu 2/ byť stranou sporu jednoznačne preukazuje aj plnomocenstvo na podanie žaloby. Súd predmetné plnomocenstvo nerešpektoval, čím odňal žalobcovi 2/ konať pred súdom a uplatniť si svoje práva na základe žaloby a tým dospel k nesprávnemu záveru, že žalobkyňa 1/ nie je legitimovaná na podanie žaloby, aj keď preukázateľne táto žaloba bola podaná oboma žalobcami, teda žalobkyňou 1/

a žalobcom 2/. Vzhľadom na horeuvedené žalobcovia 1/ a 2/ majú za to, že odvolanie je opodstatnené na základe odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ aj e/ CSP.

6. Žalovaní 1/ a 2/ k vyjadreniu žalobkyne A. B. C. a I. E. uviedli, že žalobkyňa na prvej strane odvolacej repliky a tiež v prvom odseku na druhej strane odvolacej repliky uviedla, že právny zástupca žalovaných sa tvrdzeniami o márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 27.11.2023 sp. zn.: 7C/41/2021-239, ktorým súd zamietol žalobu žalobkyne a priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu „snaží podviesť súd“, a že „svojím konaním jednoznačne preukázal, že sa podvodným spôsobom snaží zabezpečiť nezákonný prospech svojim klientom na úkor práv žalobcov“. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4.2.2016 sp. zn. II. ÚS 773/2015 platí, že „posúdenie otázky momentu podania odvolania, a tým aj jeho včasnosti alebo oneskorenosti je vždy otázkou, ktorá má pre rozhodnutie odvolacieho súdu a pre vec odvolateľa podstatný význam“. Pri koncipovaní časti vyjadrenia k odvolaniu žalobkyne o márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania žalovaní vychádzali z im známych informácií. Žalovaní sú v rámci využitia prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku oprávnení uvádzať všetky skutočnosti, fakty či verejne dostupné informácie, ktoré vyhodnotia ako relevantné a dôležité pre súdne konanie. Žalovaní úmyselne neuviedli žiadne zavádzajúce informácie a už vôbec nebolo ich zámerom zavádzať súd tak, ako to prezentuje žalobkyňa. Ak by aj boli informácie o doručení odvolania, z ktorých žalovaní vychádzali, nesprávne, nemožno ich tvrdenia považovať za preukazujúce akúsi žalobkyňou subjektívne vnímanú snahu žalovaných o zabezpečenie údajného nezákonného prospechu na jej úkor. Vyjadrenia žalovaných sú, práve naopak, v súlade s ust. § 14 Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory schváleného konferenciou advokátov 11.6.2011 (ďalej len „Advokátsky poriadok“). Posúdenie otázky, či bolo odvolanie podané včas v súlade s procesnoprávnymi predpismi, je skutkovou otázkou, ktorej posúdenie je úlohou súdu. Žalovaní si cestou vyjadrenia k odvolaniu výhradne uplatnili právo na využitie prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku, navyše spôsobom nijak nevybočujúcich zo zákonom ustanovených limitov. Žalovaní sa teda proti tvrdeniam žalobkyne ohradzujú a vnímajú ich ako jej ničím nepodložené účelové, špekulačné a absurdné domnienky. Žalovaní zastávajú názor, že pokiaľ je povinnosťou advokáta v zmysle ust. § 38 Advokátskeho poriadku vyjadrovať sa vecne, k veciam súvisiacim s predmetom súdneho sporu, pričom svojím celkovým vystupovaním a obsahom písomných prejavov má advokát prispievať k dôstojnosti a vážnosti úkonov, na ktorých sa zúčastňuje, ako aj k vážnosti advokátskeho povolania, je nevyhnutné vyžadovať primerané zachovanie dôstojnosti a vážnosti obsahu a prezentácie písomných podaní v civilnom sporovom konaní aj od samotnej strany sporu, resp. od jej zástupcu. Tvrdenia zástupcu žalobkyne o snahe právneho zástupcu žalovaných podviesť súd a získať nezákonný prospech sú však expresívnymi a nevecnými tvrdeniami balansujúcim na hranici korektnosti a profesionality prejavu zástupcu strany sporu v civilnom sporovom konaní. V ďalšom obsahu Odvolacej repliky žalobkyňa neuvádza žiadne nové tvrdenia, na ktoré by bolo potrebné osobitne reagovať. Žalovaní sa v celom rozsahu pridriavajú svojich tvrdení uvedených v ich vyjadrení k odvolaniu. Žalobkyňa už ani v rámci Odvolacej repliky neuviedla žiadne nové tvrdenia vo vzťahu k odstráneniu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie a opakovane zdôrazňujú, že zodpovedanie otázky včasnosti podania odvolania je plne v kompetencii konajúceho súdu. Odvolaciu repliku a ani akékoľvek ďalšie prípadné písomné podania žalobkyne preto nemožno považovať za postup zlučiteľný so zásadou hospodárnosti konania, ale je treba ich považovať za úkony, ktoré by mohli súdne konanie zbytočne predĺžiť a za snahu žalobkyne mať v tejto časti súdneho konania posledné slovo. Z hľadiska koncentrácie súdneho konania a ust. § 374 CSP po doručení odvolaní totiž nasleduje vyjadrenie k odvolaniu a odvolacia replika. Ďalšie podania strany sporu sa doručujú ostatným stranám sporu, len ak je to potrebné na zachovanie práva na spravodlivý proces. Žalovaní potrebu koncipovania tejto odvolacej dupliky odôvodňujú práve dodržaním ich práva na spravodlivý proces a potrebou ohradiť sa voči fabulačným tvrdeniam žalobkyne o snahe žalovaných podviesť súd. Žalovaní aj ich právny zástupca si ctia právny poriadok, preto je využitie im patriaceho práva procesnej obrany plne legitímne a potrebné na primeranú ochranu ich práv. Z vyššie uvedených dôvodov preto žalovaní navrhujú, aby za Odvolaciu repliku a ani za akékoľvek ďalšie písomné podania neprinášajúce žiadne relevantné skutočnosti, ktoré žalobkyňi neboli, resp. nemohli byť známe skôr (t.j. za jej akékoľvek ďalšie písomné podania obsahujúce tie isté argumenty, bez pridanej hodnoty), súd nepriznal žalobkyňi nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, ak by napokon aj dosiahla konečný úspech v spore.

7. Dňa 17.6.2024 splnomocnenec žalobkyne elektronicky doručil súdu prvej inštancie vyjadrenie k odvolacej duplike žalovaných, v ktorom uviedol, že advokát žalovaných opätovne ľživo podsúva súdu nepravdu o počítaní lehôt, keď tvrdí, že o počítaní lehôt rozhoduje sudca, čo je v hrubom rozpore so

zákonmi Slovenskej republiky a skutočnosť, že takýmto spôsobom sa snaží oklamať súd, je v rozpore so zákonmi a v právnom poriadku Slovenskej republiky ničím neopodstatnený. Zákony Slovenskej republiky platia aj pre sudcov, a preto žalobcovia 1. a 2. vyzývajú súd, aby pri počítaní lehôt nedošlo k podvodu a aby sudcovia odvolacieho súdu dodržali zákon. Citoval z § 121 ods. 5 a § 107 CSP. Vlastnícke právo dedičov - žalobcov 1. a 2. je nepremlčateľné a je nesporné, že dedičia - žalobcovia 1. a 2. na predmetné nehnuteľnosti ústavné právo majú a toto vlastnícke právo nemôže byť obmedzené podvodom a z toho dôvodu podvodom nadobudnuté vlastnícke právo nemôže požívať ochranu súdu, a to ani v prípade, keď žalovaní majú na súde kamarátov sudcov. Skutočnosť, že do podvodu s pozemkami sú zapojení štátni zamestnanci, preukazuje, že sa jedná o vysoko organizovanú zločineckú skupinu. Skutočnosť, že vlastnícke právo zosnulého B. E. nikdy obmedzené nebolo, je jednoznačná. Žalobca 1. a 2. v plnom rozsahu zotrvávajú na všetkých svojich podaniach, vyjadreniach a na odvolaní. Vzhľadom na horeuvedené žalobca 1. a 2. žiadajú súd, aby odvolací súd konal tak, ako navrhovali vo svojom odvolaní.

8. Ďalšie podania strán neboli v odvolacom konaní doručené.

9. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Podľa § 357 písm. a/ až p/ CSP: Odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, p) návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia, p) postúpení právomoci do cudziny.

Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov) bola v CSP zmenená koncepcia prípustnosti odvolania proti uzneseniu. Proti tejto forme súdneho rozhodnutia totiž vo svojej podstate odvolanie prípustné nie je. Pripúšťa sa len v tých prípadoch, ktoré sú v zákone taxatívne vypočítané. Takéto obmedzenie je podľa dôvodovej správy CSP umožnené zavedením nového inštitútu - sťažnosti (§ 239 a nasl. CSP), ktorá sa považuje za systémové opatrenie na odbremenenie odvolacích súdov. Sťažnosť sa totiž pripúšťa proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ak bolo vydané súdnym úradníkom (vyšším súdnym úradníkom alebo súdnym tajomníkom). To znamená, že pri taxatívnom výpočte uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, musí byť splnená podmienka, že ide o uznesenie vydané sudcom. Okrem objektívnej prípustnosti odvolania (t. j. existencia uznesenia, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie), musí existovať aj subjektívna prípustnosť odvolania, to znamená, že odvolanie musí podať tá strana, v neprospech ktorej bolo vydané rozhodnutie (§ 359 CSP), resp. ten subjekt, ktorý má právo podať odvolanie (§ 360 a § 361 CSP). Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá prijatie záveru o oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej ako aj subjektívnej).

V predmetnej veci súd prvej inštancie (reprezentovaný sudkyňou) II. výrokom rozsudku zamietol návrh na prerušenie konania, v tejto časti má rozhodnutie charakter uznesenia. Okruh rozhodnutí súdu, proti ktorým CSP v ustanovení § 357 odvolanie pripúšťa, je vymenovaný taxatívne, čo znamená, že proti uzneseniu, ktoré nie je uvedené v tomto ustanovení, odvolanie prípustné nie je.

Ak bol podaný návrh na prerušenie konania a súd mu nevyhovet, nie je proti zamietavému uzneseniu prípustné odvolanie podľa § 357 písm. n/ CSP (Veľké komentáre, Števíček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Civilný sporový poriadok, 2. vydanie, Nakladateľství C. H. Beck, s. 1352). /porovnaj aj uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26.8.2020 sp. zn. 8Cdo/288/2019 a zo 4. decembra 2018 sp. zn. 1Obo/15/2018/

Podľa § 386 písm. c/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Vzhľadom na to, že v danom prípade odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, nemohol odvolací súd rozhodnutie napádané odvolaním v jeho II. výroku preskúmať a meritórne o ňom rozhodnúť, ale musel o odvolaní rozhodnúť v súlade s ustanovením § 386 písm. c/ CSP spôsobom uvedeným v I. výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu (vo vzťahu k odvolaniu I. E. tu bol aj dôvod na odmietnutie jeho odvolania podľa § 386 písm. b/ CSP, jeho odvolanie bolo ako celok odmietnuté, viď nižšie). Uplatnený opravný prostriedok vo vzťahu k II. výroku rozsudku súdu prvej

inštancie nebolo možné považovať ani za sťažnosť v zmysle § 239 a nasl. CSP, nakoľko napádané rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo vydané súdnym úradníkom, ale sudkyňou.

10. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Podľa § 386 CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Subjektívna procesná legitímácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ustanovení § 359 až § 361 CSP. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak odvolanie nepodala strana sporu alebo za splnenia zákonných podmienok intervenient alebo prokurátor, odvolací súd odvolanie odmietne. Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech. V predmetnej veci odvolanie podali žalobkyňa a I. E.. I. E. nie je stranou sporu (viď aj nasledujúci bod tohto rozhodnutia odvolacieho súdu). Odvolací súd preto podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol odvolanie I. E. ako podané neoprávnenou osobou (II. výrok tohto rozsudku odvolacieho súdu).

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou /žalobkyňou/, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ CSP), preskúmal rozhodnutie v účinne odvolaním napadnutých častiach (I. a III. výrok), v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v účinne odvolaním napadnutých častiach (I. a III. výrok) treba navzdory námietkam odvolateľky považovať za vo výroku vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasit' s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku), odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

12. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo určenie, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťelovi B. E.. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. žalobu zamietol; II. návrh na prerušenie konania zamietol; III. žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolanie oboch odvolateľov (žalobkyne i I. E.) voči II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie a odvolanie I. E. voči celému rozsudku súdu prvej inštancie boli odmietnuté (viď 9. a 10. bod tohto rozsudku odvolacieho súdu). Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeného rozsahom a dôvodmi odvolania /žalobkyne/ je tak posúdiť správnosť postupu súdu prvej inštancie a rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k jeho I. a III. výroku.

13. Žalobkyňa v jej podaní z 15.6.2022 (doručenom súdu prvej inštancie 17.6.2022) uviedla, že predmet sporu nikdy nebol zastavaný žiadnymi stavbami ani ich časťami, avšak žalovaní 1/ a 2/ majú v úmysle tak spraviť, a tým výrazne zasiahnuť do vlastníckeho práva skutočného vlastníka B. E., resp. jeho dedičov, na základe čoho je (daný) naliehavý právny záujem vo veci. Podľa § 137 CSP (účinného od 1.7.2016) žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý

právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

Ustanovenie § 137 CSP pripúšťa možnosť podania žaloby o určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem s tým, že naliehavý právny záujem (ďalej aj „NPZ“) nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. c/ CSP), pripúšťa tiež žalobu o určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ CSP). Podľa požiadavky zákona právny záujem musí byť kvalifikovaný–naliehavý. Rozhodujúci je právny záujem žalobcu a nie záujem žalovaného. Zákon vyžaduje existenciu NPZ v čase rozhodovania súdu. Účelom podmienky NPZ je zabrániť vyvolávaniu zbytočných (akademických) sporov bez praktického významu pre strany sporu. Preukázanie naliehavého právneho záujmu je vecou žalobcu, pričom súd ex offio skúma, či právny záujem, preukazovaný žalujúcou stranou, je daný. Súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá ktorá vec patrí do dedičstva po poručiťovi. V konaní o takých žalobách ide o posúdenie, či poručiťel bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie, vec je následne prejednaná v konaní o dedičstve ako majetok poručiťela (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/154/2010). Podľa záverov súdnej praxe ak navrhuje žalobca určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktoré sa zapisuje do katastra nehnuteľností, je na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem, ak má byť súdnym rozhodnutím určujúce právo zaznamenané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutá zhoda medzi stavom právnym a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností.

Žalovaní 1/ a 2/ sú zapísaní v katastri nehnuteľností bezpodieloví spoluvlastníci predmetných nehnuteľností (zapísaných na LV č. XXX k. ú. F. J. K.). Žalobkyňa preto preukázala naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, že časť predmetných nehnuteľností (určená geometrickým plánom) patrí do dedičstva po poručiťovi, ktorou sa sleduje dosiahnutie zhody zápisu vo verejnom registri a skutočným právnym vzťahom (§ 137 písm. c/ CSP) po skončení dedičského konania.

14. Žalobkyňa a I. E. (vo vzťahu ku ktorému bolo odvolanie odmietnuté) v odvolaní dôvodili, že žalobkyňa 1/ (tako v odvolaní označovali žalobkyňu A. B. C.) podala žalobu vo veci v mene aj žalobcu 2/ (tako v odvolaní označovali I. E.) na základe plnomocenstva od žalobcu 2/ - Plnomocenstvo na podanie žaloby zo dňa 17.8.2021 založené v spise. Z plnomocenstva je nesporné, že žalobca 2/ podal písomný súhlas na podanie predmetnej žaloby. Zo samotnej žaloby jednoznačne vyplýva okruh oprávnených dedičov a účastníkov konania, ktorí sú v žalobe jednoznačne označení, cit. str. 4 a 5 žaloby: „Označené dôkazy presne označujú okruh všetkých vecne legitimovaných účastníkov súdneho konania, ktorými sú ako jediní dediči deti po B. E.: 1. I. E., D. E., narodený XX. XX. XXXX, bytom XXX XX P., časť Q. R. XXX, občan SR, 2. A. B. C., D. E., narodená XX. XX. XXXX, bytom XXX XX F. C. B. XX, občianka SR. Dôkaz: Osvedčenie o dedičstve č. NMÓD/1 164/1999 D not 225/1999, Z-5216/06-20/10 zo dňa 25.09.2006, Výpis z listu vlastníctva č. XXX, Výpis z listu vlastníctva č. XXX, Výpis z listu vlastníctva č. XXX, Výpis z listu vlastníctva č. XXX, Osvedčenie o dedičstve 16D/1120/2013 3513210032, Dnot 14/2014 z 20.10.2015“. Plnomocenstvo bolo podané spolu so žalobou a opakovane doručené súdu na prvom pojednávaní vo veci samej dňa 9.10.2023. Dňa 9.10.2023 žalobkyňa 1/ doručila plnomocenstvo žalobcu 2/, ktoré ju oprávňuje konať v plnom rozsahu v rámci konania sp. zn. 7C/41/2021. Z plnomocenstva v plnom rozsahu jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa 1/ bola oprávnená vystupovať v mene žalobcu 2/ v plnom rozsahu, čo na základe plnomocenstva potvrdila súdu, že žalobca 2/ súhlasí byť stranou sporu, a tým pristúpiť na stranu žalobkyne 1/ ako žalobca 2/. Prejav vôle žalobcu 2/ byť stranou sporu jednoznačne preukazuje aj plnomocenstvo na podanie žaloby. Súd predmetné plnomocenstvo nerešpektoval, čím odňal žalobcovi 2/ konať pred súdom a uplatniť si svoje práva na základe žaloby a tým dospel k nesprávnemu záveru, že žalobkyňa 1/ nie je legitimovaná na podanie žaloby, aj keď preukázateľne táto žaloba bola podaná oboma žalobcami, teda žalobkyňou 1/ a žalobcom 2/.

Žalovaní oponovali najmä tým, že žalobkyňa bola zo strany súdu a aj zo strany samotných žalovaných opakovane upozorňovaná na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie. Je nesporné, že osobu svojho brata spomenula už v žalobe, avšak urobila tak iba v rámci popisu skutkového stavu. V žalobe a v celom súdnom konaní od počiatku figurovala ako aktívne legitimovaná iba ona sama. Žalobkyňa poukázaním na ňou popísaný skutkový stav na stranách č. 4 a č. 5 žaloby účelovo a úmyselne nepravdivo tvrdí, že v žalobe jednoznačne určila ako účastníkov konania seba a pána I. E. a usiluje sa tým sanovať ňou spôsobený nedostatok aktívnej vecnej legitimácie. Ak si aj žalobkyňa pri podávaní žaloby nebola vedomá toho, že pre dosiahnutie úspechu v spore musí ako žalobca popri nej vystupovať aj jej brat, mala možnosť tento nedostatok napraviť bezodkladne po tom, čo naň bola upozornená. Žalovaní nad rámec svojich povinností upozornili žalobkyňu na nesprávne vymedzenie okruhu žalobcov už vo vyjadrení k žalobe a aj v duplike. Rovnako tak súd upozornil žalobkyňu na tento nedostatok písomne dňa 27.10.2023 a aj

na pojednávaní dňa 9.10.2023. Žalobkyňa bola taktiež upozornená na zásadu koncentrácie konania, z ktorej jej vyplývala povinnosť napraviť nesprávnu aktívnu vecnú legitímáciu v spore ak nechcela, aby pre tento nedostatok súd žalobu zamietol. Žalobkyňa vytrvalo trvala na svojom názore, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie nenapravila a v konaní uskutočňovala úkony len vo svojom mene, o čom svedčí aj to, že všetky jej písomnosti boli koncipované v prvej osobe jednotného čísla a od okamihu podania žaloby, t.j. od 30.8.2021 až do súdneho pojednávania uskutočneného dňa 9.10.2023 neurobila žiadny procesný úkon, ktorým by ňou zapríčinený a dlhodobo udržiavaný stav nedostatku aktívnej vecnej legitímácie odstránila. Ak by aj mali za to, že plnomocenstvo je listinou dôležitou pre konanie, s čím sa nestotožňujú, pretože nezakladá žalobkyňou tvrdené postavenie pána I. E. ako žalobcu v druhom rade, tak konanie žalobkyne vzbudzuje vážne pochybnosti o existencii plnomocenstva v čase podania žaloby.

Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie, súc názoru, že v danom spore mal byť stranou sporu aj syn poručiteľa (brat žalobkyne). Dôvodil, že určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, teda že ju poručiteľ vlastnil v okamihu svojej smrti, môže žalobou uplatňovať (je aktívne vecne legitimovaný) len ten, koho práv a povinností sa takéto určenie týka. Takouto osobou je ten, kto je poručiteľovým dedičom, prípadne jeho právnym nástupcom. Podľa § 460 O.z. sa dedičstvo nadobúda smrťou poručiteľa. Teória i súdna prax rozlišuje dva významy pojmu dedič - do právoplatného skončenia dedičského konania sa za dediča považuje každý, kto prichádza do úvahy ako potenciálny nadobúdateľ dedičstva alebo jeho časti (dedičského podielu) po poručiteľovi. Po skončení dedičského konania je dedičom už len ten, kto na základe výsledku dedičského konania skutočne nadobúda dedičstvo po poručiteľovi alebo jeho časť. To platí aj v prípade, ak sa po skončení dedičského konania dodatočne objaví majetok poručiteľa (prípadne vec, o ktorej je spor, či bola v čase smrti majetkom poručiteľa) - až do skončenia dodatočného dedičského konania je potrebné za dedičov tohto tzv. novoobjaveného majetku potrebné považovať všetkých, ktorí prichádzajú do úvahy ako právni nástupcovia poručiteľa. Dokiaľ nebolo ohľadom veci, o ktorú sa vedie spor s treťou osobou (osobou, ktorá nie je poručiteľovým dedičom), rozhodnuté v dedičskom konaní, vo vzťahu k tejto veci sú všetci (aj potenciálni) dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci. Ak sa dedič voči tretej osobe domáha určenia, že vec patrí do dedičstva, domáha sa riešenia otázky okruhu dedičstva, teda určenia majetku, ktorý bol vo vlastníctve poručiteľa v čase jeho smrti. Určovací rozsudok by však bol záväzný len pre strany konania, nie pre ostatných potenciálnych dedičov (§ 228 ods. 1 CSP). Taký rozsudok by nemal žiadny význam, ak by takéto určenie bolo vykonané len medzi jedným z dedičov a treťou osobou, pretože by sa určovali práva s dopadom aj na iné osoby (ostatných dedičov) bez toho, že by rozsudok voči týmto osobám bol účinný. Okrem toho, ako už bolo uvedené vyššie, v zmysle § 460 Občianskeho zákonníka sa dedičstvo nadobúda už smrťou poručiteľa a do prejednávania dedičstva (resp. prejednávania novoobjaveného majetku) sa všetci dedičia považujú za spoluvlastníkov vecí patriacich do dedičstva. Vlastníctvo však zaväzuje (čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky), teda vlastníctvo zahŕňa nielen práva, ale aj povinnosti (o. i. povinnosť udržiavať vec v takom stave, aby nepredstavovala riziko pre ostatných alebo pre životné prostredie; ak ide o nehnuteľnosť, povinnosť platiť daň z nehnuteľností a pod.), preto nie je možné pripustiť, aby súd o vlastníctve (hoci ide len o vlastníctvo potenciálne, resp. do rozhodnutia v dedičskom konaní spoločné s inými dedičmi) rozhodoval bez účasti všetkých, ktorých sa týkajú práva a povinnosti vyplývajúce z tohto vlastníctva (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/69/2019 z 25.2.2020). Z ustálenej praxe NS SR v otázke okruhu sporových strán v spore o určenie, že vec patrí do dedičstva vyplýva, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom majetku poručiteľa sú všetci dedičia považovaní za jej vlastníkov, pričom v určovacom spore majú tieto postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP). Konania o takejto žalobe sa tak musia zúčastniť (ako žalobcovia alebo ako žalovaní) všetci dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitímácie (R 49/82, R 65/2003, ako aj napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Cdo/94/2018, sp. zn. 3Cdo/178/2006, sp. zn. 3Cdo/222/2010, sp. zn. 4Cdo/120/2009, sp. zn. 2Cdo/45/2008, sp. zn. 8Cdo/28/2019). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/120/2009 z 27.10.2010, v ktorom sa uvádza, že: „nesprávne určenie okruhu účastníkov v sporovom konaní nemôže súd odstrániť z úradnej povinnosti a nemôže o tomto nedostatku žalobcu poučiť v zmysle § 160 CSP (§ 5 O.s.p.). Takýmto postupom súd neodníme žalobcovi možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p., § 420 písm. f/ CSP), pretože by išlo o poučenie o tzv. vecnej legitímácii, t. j. o tom, kto má byť podľa hmotného práva účastníkom konania a nie o poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníkov. Poučenie žalobcu o tom, koho by podľa hmotného práva mal žalovať totiž presahuje poučovaciu povinnosť súdu podľa § 160 CSP, (§ 5 O.s.p.) a je v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania.“ Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah a s poukazom na žalobkyňou predložené osvedčenie č. k. NM8D/1164/1999-87, Dnot 225/1999-87 z 25.9.2006, súd konštatoval, že dedičmi po nebohom B. E. bola žalobkyňa a jej brat, pán I. E.. Ak potom je viac dedičov v čase smrti poručiteľa, do rozhodnutia o dedičstve sú považovaní

za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva a v sporoch s inými osobami, ktoré sa týkajú práv a povinností patriacich do dedičstva majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov podľa § 78 CSP, pričom rozhodnutie súdu o tom, či určitá vec patrí do dedičstva, sa musí vzťahovať na všetkých dedičov. V danom spore stranou sporu mal byť aj syn poručiteľa (brat žalobkyne), a keďže stranou sporu nebol, bolo nutné žalobu z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie zamietnuť. K tvrdeniam žalobkyne na pojednávaní dňa 27.11.2023, že z jej strany bol okruh strán vymedzený správne a súdu muselo byť zrejmé, že žaloba bola podaná oboma dedičmi po poručiteľovi, a preto došlo k pochybeniu zo strany súdu, ak s jej bratom, t. j. ďalším dedičom nekonal, súd prvej inštancie uviedol, že tieto tvrdenia žalobkyne sú účelové, súd dôkladne preskúmal všetky podania žalobkyne a dospel k záveru, že žaloba bola podaná výlučne žalobkyňou. Ani zo žaloby, ani z ďalších vyjadrení žalobkyne nevyplýva, že konala nielen vo svojom mene, ale aj ako splnomocnená zástupkyňa jej brata. Je dôležité pripomenúť, že okruh strán sporu neurčuje súd, ale výlučne žalobca, ktorý je „pánom sporu“. V súdenom prípade žalobkyňa okruh strán sporu vymedzila a označila na prvej strane žaloby. Z toho, že na štvrtej strane žaloby žalobkyňa uvádza: „označené dôkazy presne označujú okruh všetkých vecne legitimovaných účastníkov súdneho konania, ktorými sú ako jediní dediči deti po B. E.: 1. I. E. ..., 2. A. B. C. ...“ nemožno vyvodit' záver o podaní žaloby žalobkyne spoločne s jej bratom. Ide tu totiž o opis rozhodujúcich skutočností a nie o označenie strán sporu. Okrem toho žaloba bola podpísaná výlučne žalobkyňou. Pri formulácii viet (s výnimkou posledného vyjadrenia žalobkyne z 27.11.2023, t. j. po doručení súdnej výzvy) tak v žalobe, ako aj v ďalších podaniach použila jednotné číslo, naproti tomu v prípade žalovaných 1/ a 2/ vždy použila množné číslo. Za uvedený procesný nedostatok (zmätočnosť) zodpovedá výlučne žalobkyňa. Súd aj na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že poučovacia povinnosť súdu nezahŕňa povinnosť poučovania strán o hmotnom práve a následkoch nesprávne určeného okruhu sporových strán. Pokiaľ by súd v tomto smere neprimerane podrobne poučoval žalobkyňu, mohlo by tým dôjsť k porušeniu zásady rovnosti strán v konaní. Pre úplnosť súd poznamenáva, že súd napriek uvedenému žalobkyňu opakovane upozornil na nedostatok jej žaloby, avšak žalobkyňa nápravu riadne a včas nezjedнала. To, že súd nekonal s jej bratom ako žalobcom, mohlo byť žalobkyňi úplne jednoznačné už hneď z prvotných úkonov súdu, a to tak z výzvy na zaplatenie súdneho poplatku ako aj z uznesenia č. k. 7C/41/2021-60 z 11.5.2022, ktorým bola vyzvaná na odstránenie väd žaloby, avšak okruh žalobcov neopravila. Za tento stavu potom nemožno vyčítať súdu, že s jej bratom nekonal. Čo sa týka tvrdení žalobkyne, že si myslela, že plnomocenstvo udelené jej bratom na podanie žaloby a zastupovanie v konaní bolo riadne zaslané súdu spolu so žalobou, resp. sa mohlo stať, že sa plnomocenstvo stratilo na súde, tieto taktiež nebolo možné akceptovať, nakoľko ich žalobkyňa hodnoverne nepreukázala. Navyše samotná skutočnosť, že týmto plnomocenstvom v čase podania žaloby skutočne aj disponovala, nepreukazuje, že žalobu nepodala výlučne sama. Vo vzťahu k tomu, že súd stratil predmetné plnomocenstvo súd uvádza, že všetky podania žalobkyne sú vedené nielen v listinnej podobe, ale aj elektronicky (keďže sú súčasťou elektronického súdneho spisu), preto k strate plnomocenstva nemohlo dôjsť.

Odvolačný súd sa s práve uvedenými závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožňuje, dávajú odpoveď na odvolacie námietky, ktoré žalobkyňa uvádzala už v konaní pred súdom prvej inštancie. Plnomocenstvo zo 17.8.2021 (ktorým mal I. E. splnomocniť žalobkyňu na podanie žaloby proti žalovaným 1/ a 2/ o vydanie nehnuteľností a na zastupovanie v konaní) nebolo v žalobe označené ako príloha a ani nebolo prílohou žaloby, žalobkyňa v žalobe jednoznačne na strane žalobcu označila ako stranu sporu iba seba. Časť textu žaloby na jej str. 4, na ktorý žalobkyňa v odvolaní poukazuje, je iba súčasťou opisu skutkových okolností (týkajúcich sa dedičského konania po poručiteľovi), nemožno ho považovať za riadne označenie strany v žalobe, keď z označenia strán sporu na prvej strane žaloby ani z ostatného textu žaloby nevyplýva podanie žaloby aj bratom žalobkyne (i náhradu trov konania žiadala v petite žaloby nahradit' iba jej) a žalobkyňa žalobu aj podpísala „A. B. C., navrhovateľka“, teda nebolo možné prísť k záveru, že žalobu podala aj za svojho brata. Aj ďalšie úkony uskutočňovala iba vo vlastnom mene (vo všetkých jej písomnostiach označovala za žalobcu iba seba, a to od okamihu podania žaloby /30.8.2021/ až do súdneho pojednávania uskutočneného dňa 9.10.2023. Hoci bola žalobkyňa upozornená na nedostatok vecnej legitímácie protistranou (vo Vyjadrení žalovaných k žalobe z 18.7.2022 i v duplike) i súdom prvej inštancie (v osobitnej výzve súdu prvej inštancie z 27.10.2023 č. k. 7C/41/2021-227), tento nedostatok nenapravila bezodkladne potom čo bola naň upozornená, hoci bola upozornená na zásadu sudcovskej koncentrácie konania (uznesením súdu prvej inštancie z 19.7.2022 č. k. 7C/41/2021-112). Napriek uvedenému žalobkyňa až do pojednávania konaného dňa 9.10.2023 tvrdila, že okruh sporových strán je vymedzený správne, a až na uvedenom pojednávaní predložila súdu plnomocenstvo od svojho brata zo dňa 17.8.2021 na podanie žaloby a na zastupovanie v konaní. Po tom ako jej súd (aj písomne, aj na pojednávaní dňa 27.11.2023) oznámil, že zo žaloby a z jej ďalších vyjadrení nevyplýva, že v konaní vystupovala aj ako zástupkyňa svojho brata, začala tvrdiť, že ona strany sporu

vymedzila riadne, pričom súd opomenul konať s jej bratom, resp. stratil ňou predložené plnomocenstvo a za predpokladu, že súd nesúhlasí s jej argumentáciou navrhla, aby súd pripustil do konania jej brata s odkazom na už predložené plnomocenstvo zo 17.8.2021. Súd prvej inštancie právoplatným uznesením (vyhláseným na pojednávaní dňa 27.11.2023) č. k. 7C/41/2021-237 z 27.11.2023 nepripustil vstup ďalšieho subjektu do konania na strane žalobcu z dôvodov uvedených v 2. bode tohto rozsudku odvolacieho súdu, o tejto otázke teda bolo právoplatne rozhodnuté. Na základe všetkého uvedeného nebolo možné považovať odvolacie námietky odvolateľky za dôvodné, naviac odvolanie nepodala aj z dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP, nenavrhovala zrušenie uvedeného právoplatného uznesenia.

15. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia, pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov strán, listinných dôkazov, žiadne podstatné skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo neopomenul. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie dôkazy navrhnuté žalobkyňou pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu.

Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. V posudzovanej veci odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keďže zrozumiteľne poskytuje odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v účinne odvolaním napadnutých častiach.

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho účinne napadnutých výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a konkrétnymi odvolacími dôvodmi nespochybného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

16. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaní 1/ a 2/), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobkyňa), keď nevidel a ani strany netvrdili dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

17. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)